

maicín

Fionn Mac Cumail

maicín

m A I C Í n

píonn mAc cuMáil

baile áda cliaé
An press náisiúnta
16 sráid pnedric teas

	clár	lc.
maicín		7
bás a mátar		10
faire a mátar		15
tórram a mátar		17
oíce féile na marb		21
brionglóid maicín		25
An Scoil: An Máistir.		28
maicín ar an Scoil		33
as maictiam		35
aird a oíge		40
marzaö mallaithe		42
An Céad Oíge as an báile		49
maidin lá arna bárac		51
postú		54
buaiream intinne		58
uaigneas		60
bí an teac fuar follam		64
Seandúine na féasoíge Rua.		66

Oíce Samna	71
San Scioból	75
A5 Sabáil cun Aifinn	78
A5 pilleadú Dó	80
Idir Dá Comainte	83
Maicín ar Seacrán	88
Cun an Baile Arís	91

MAICÍN

Ainneoin naé raibé Maicín acé corrað beas le trí bliana de aois nuair a fuair a máttair bás, ba maicé a ba cuimhin leis í.

Ócrað leis insint duit go dtí an lá atá inniu ann cao é dúirt sí leis an lá tuas sé iarraio a dul suas ar an oriosúr, nuair a síl sé naé raibé donouine as amarc air, go bpeiceað sé cao é bí i dtaisce i gcúl na bplátaí.

“A Maicín, gab anseo.” Táinig Maicín fao léi. Leas sí a lámh ar a cionn cúmtha. “A leanb mo croí, cao cuige a raibé tú as dul suas ar an oriosúr?”

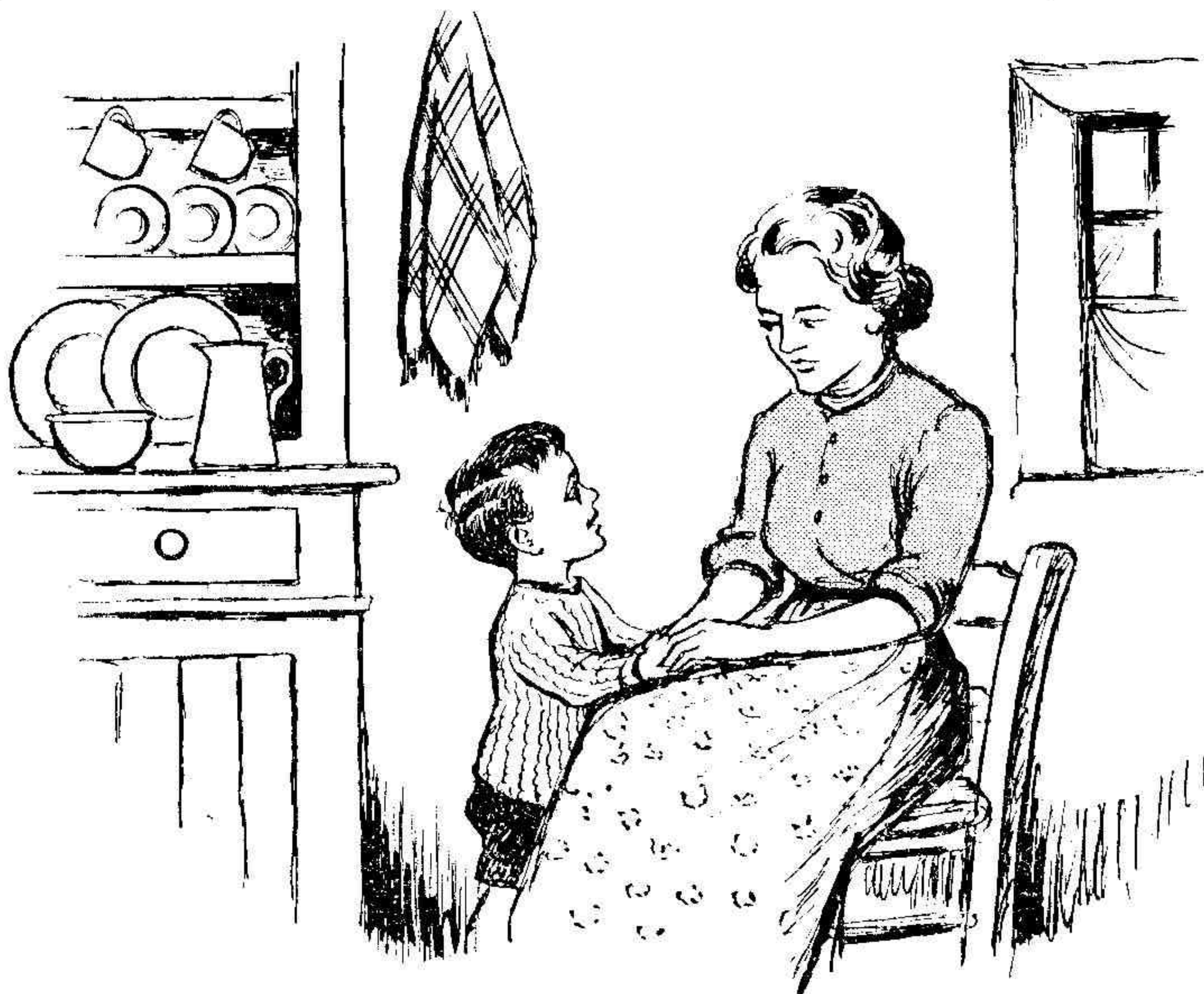
“A Mamáí, síl mé naé raibé donouine as amarc orm.”

“A cuisle mo croí, is gairio uaimse anois an bás, agus is gairio uaitse anois an lá nuair naé mbíonn mamáí ar bit asat le hinsint duit ioir an maicé is an t-olc.

“FÁSPAIÒ TUSA SUAS I DO ÆEAR MÓR ÆREÁ
MAR IS DUÁL DO DO ÉINE, AC NÍ ÆEÍÒ TÚ I DO
ÆEAR MAIT MUNA SCIOINNIÓNN TÚ CUIMNE
AR AN COMAIRLE A ÆÉARPAÍÒ MISE DUIT
ANOIS.”

ÉROM SÍ SÍOS LE MAICÍN A PÓGAÓ, AGUS
NA SÚILE AG TEANNAÓ UIRTÍ. CUIR MAICÍN A
ÓÁ LÁIM ÆEAGA TART FÉNA MUINEÁL AGUS
TOSNAISÉ SÉ A GÓL.

PÓG SÍ A ÉADAN, A AGAÍÒ, A ÆEÁL AGUS A
MUINEÁL AGUS NA DEORA AG TITIM LÉI SO
FRAS.

“A Mhuire, is trua! A mulla cáin ion-
máin, cad éuige a bfuil tú ag caoineadh?”

“Tá, a Mammaí, smaoiniú mé inniu sur
cómair a beic sur maic liom tusa agus
m’adair a beic marb go dtí go mbí mé
ábalta an sunna a fáil atá i bpoilc tuas
ar an téastar.”

“Agus, a Maicín, nár maic leat sinn a
beic marb anois?”

“Níor maic liom, a Mammaí, nó níl tuine
ar bit com maic ná com deas leatsa.”

“Is measa liomsa tusa, a Maicín, ná a
baca mé ariam, agus, ar an ábhar sin,
níor maic liom go ndéanfa, tusa, rud ar
bit a beadh cearr.

“Is í seo mo cómairle anois duit: ná
déan rud ar bit a coice a mbeadh eagla
nó náire ort go bfeicfí tú á déanam.”

“Cuirneoró mé ar sin, a Mammaí.”

bÁS A MÁȚAR

Nuair a bí siad ar an patorín an oíche sin, an t-aṭair aṣ cur cinn air, a cúl leis an tine aṣus a ṡá uillinn ar shuíocán na caṭaoireac, an máȓair sa clúdaig, is a taca leis an balla, bí Maicín beaṣ ina shuí ar an urlár.

Bí cúl a bhinn leaṣta ar ṡá glúin a máȓar aṣus é aṣ amarc suas san aṣaib uirtí.

Bí sí aṣ suibhe go dúraṭac, aṣus anois aṣus arís baintí osna aistí. Moȓaig Maicín na deora aṣ titim ar a aṣaib.

Tit an Coróin Muire as a cur lām. Leaṣ sí lām ar cionn Maicín aṣus leis an lām eile tóg sí an cros a bí croṭa péna com go dtí a béal.

“Oc! mo sheaṭ mbeannaṭ aṣaib uile go léir go brác, aṣus mo sheaṭ míle beannaṭ aṣatsa go deo aṣus go brác, a Maicín. M’anam do ṡia aṣus do Muire.”

ċit a ceann ar a huċt, agus b'í sí socair.
 O'Éirigh fear an tí comh gasta agus táinig
 leis óna glúna, agus tuig iarraíó ar an
 uisce coisreac̃a.

Ansin tóg sé a céile ióir a óa láimh, agus
 o'fás ina luí ar an leaba í.

“Oc! a plúr na mban fáil, nac beas a
 síl mise, tá cúig bliana ó sóin, an lá a
 pós an Sagar̃t Mór sinn agus táinig tú
 cun an baile liomsa anseo go bfeicfinn
 an oíce seo go brá̃c̃.

“An lá sin ní raib do leitéir san pobal le breácht, ac breá agus mar bí tú, ní raib do maise agus do scéim incurta le do áilleacht croí. Ba tusa féin an t-aingeal.

“Oc! a cáilín éadoin éadansa, tá tú i do luí ansin roimam, agus go deo nó go brác ní labarfaid tú liom.

“Oc, mo léanscrios ar na tiarnaí, is iad is ciontaí le do luach-bás i gcionn do cúis mbliain ficead.

“Ac! nár aifrí Dia orm é! Cad é tá mé a rá! Toil Dé go raib déanta.”

Ní raib fíos as Maicín boct cad é bí cearr; ac ós agus mar bí sé, bí fíos aise naic raib sac don ruo mar ba shnáctac leis a beit.

Níor cuala sé a ádair riam roim ré as caint ar a leitéir de dóig, agus ní labarfaid a mairí leis ar cor ar bit—an mádair sin a músclaíod é ar maidin lena cuir póis; a tógad aníos cuici é; a tógad a lám beas sul a raib sé féin ábalta é a déanam, agus a déanad comarta na croice ar a éadan, ar a béal agus ar a brollac. An

mÁTAR SIN ADEIREAÐO LEIS NUAIR A BÍOÐ SÍ
DÁ NÍ :

“MO MÁICÍN BEAÐ FÉIN, NAÉ BPUIL FIOS
AÐAT NAÉ NÐORTÓÐ DO MÁMAÍ TÚ,” AÐUS
ANSIN NÍ CAOINEAÐO MÁICÍN.

MAR DÚIRT MÉ CEANA FÉIN, BÍ FIOS AÐ
MÁICÍN NAÉ RAIÐ ÐAC AON RUÐ MAR BA
ÐNÁÐAC LEIS A BEIT.

SCANRAIÐ SÉ, AÐUS TOSNAIÐ SÉ A CAOINEAÐO
COM HARÐ AÐUS BÍ INA CIONN. MOÐAIÐ CUIÐ
DE NA COMARSANA É. ISTEAC LEO ÐO BPEICEAÐO
SIAD CAD É BÍ CEARR. NÍORB FADA ÐO RAIÐ
AN TEAC LÁN AÐUS BA MÓR A ÐCUMA UILE ÐO
LÉIR.

TOSNAIÐ SIAD AR AN ÐAIRÍN ARÍS, AC SUL
A RAIÐ SIAD RÉRÐ LEIS AN ÐAIRÍN, BÍ MÁICÍN
BEAÐ INA COTLAÐO, AÐUS NÍOR MÚSCAIL SÉ
ÐUR MÚSCAIL SÉ I DTIÐ DE CUIÐ NA ÐCOM-
ARSAN LÁ ARNA BÁRAÐ.

NÍ LUAIÐE A MÚSCAIL SÉ NÁ TOSNAIÐ SÉ A
SCAIRTIÐ AR A MÁMAÍ.

“A MÁMAÍ, CÁ BPUIL TÚ, A MÁMAÍ?
CAITPRÐ MISE MO MÁMAÍ A FÁIL.”

hINSEAÐO DO ÐO RAIÐ A MÁMAÍ INA COTLAÐO
AÐUS ÐO BPEICEAÐO SÉ Í ÐAN MOILL, AC NÍ

RAIB̃ ġAR A B̃EIT̃ LEIS. ČAIT̃FEAĐ̃ SÉ A M̃ÁČAIR
A FEICEÁIL.

TUġAĐ̃ ARAIS ċUN AN B̃AILE É. NÍ RAIB̃
AONDUINE ANSIN NAČ RAIB̃ FÉ ġRUAIM. B̃Í
TÁBLA Aġ TAOIB̃ AN B̃ALLA B̃Iġ AR A RAIB̃
PÍOPÁÍ, TOBACA AġUS SNAOISÍN.

B̃Í FEAR Aġ TAOIB̃ AN TÁBLA Aġ SPÍONAĐ̃
TOBAC AġUS Aġ LÍONAĐ̃ NA BPÍOPÁÍ. B̃Í
MAIŲÍ ČART LE COIS NA MBALLÁÍ Aġ UÉANAġ
IONAĐ̃ CAČAOIREAČ̃ UO NA FEARAIB̃ A B̃Í INA
SUÍ ORČU.

B̃Í LEABA I ġCOIRNÉAL AN TÍ IŲIR BINN NA
TINE AġUS AN BALLA BEAġ, AġUS TRIŲR NÓ
CEAČRAR BAN INA SUÍ Aġ COLĬA NA LEAPA.

ČART AR AN TAOIB̃ ISTIġ DEN LEABA B̃Í
CUMŲAČ̃ DE LÍNÉAĐ̃AČ̃ ġEAL, AġUS B̃Í FEISINÍ
DEN ÉAĐ̃AČ̃ ČÉANNA AR AN TÉASTAR AġUS
CROČTA ÓN TÉASTAR ġO UČÍ AN TALAM̃ Aġ
BUN AġUS Aġ BARR NA LEAPA.

ANSIŲO AġUS ANSEO B̃Í CROS DE ÉAĐ̃AČ̃ ŲUB̃
ġREAMAITE DEN LÍNÉAĐ̃AČ̃ LE BIORÁIN.

PAIRE A MÁTAR

Bí mátar Máicín cóiríte san leaba, culaite donn na scaball uirtí, agus corra naoimh Droimnsiais féna com.

Bí sí go díreach mar beaó sí ina cotlaó ; a dá sciathán crosaó ar a cliaó, Coróin Muire ina láim deis, agus coinneal cois-reacta ina láim eile.

Com luaite agus táinig Máicín isteach, tosnaigh sé a scairtigh ar a Mámaí.

“Cá bfuil mo Mámaí? Tabair dom mo Mámaí.”

Ba maite leis a óul isteach cun na leapa, ac ní ligfí isteach é. Ansin tosnaigh sé a caoineaó. Agus nuair a tosnaigh Máicín a gól, ní raib don bean san tigh nac raib as gól, agus ní raib don fear san tigh nar bain an píopa as a béal agus crom a ceann.

Fé deireaó baineaó faoiseam as Máicín, agus staó sé den caoineaó.

Bíteas dá mealladh le gach don ruo, ach an ruo ab fearr le Maicín den iomlán, cos píopa a tuasadh dó, agus nuair a fuair sé cos an píopa síos leis ar cladaic na tine agus tosnaigh a tarraing stríocach ar an lic.

Nuair a hamarcadh cad é bí sé a tarraing agus cuireadh ceist air cad é bí sé a déanamh, dúirt sé gur é í sin cros a mámaí.

Ba luath a teagaisc a máthair scéal na Croise dó. Ba maith a d'éist Maicín beag leis an scéal, agus ba ós go leor a tit a cuibheoin den crois air, ach níor tuig sé é ansin.

Ach, fearaor! nuair a d'éirigh sé níos sine, bí fíos aige gur cáill sé an máthair ab fearr a d'oil naíonán ariamh, nó níorb é a dearmad na scéalta a d'innis sí ná a comairle deireannach dó.

TÓRRAM A MÁTAR

LÁ ARNA BÁRAĆ NUAIR A CUIREAĆ A MÁTAR SAN CÓNAR AGUS BÍTEAS DÁ CUR FAOI CLÁR, COSCRÓĆ SÉ CLOCA AGUS CRAINN BEIĆ AS ÉISTEAĆT LE MAICÍN AS SCARCIŞ AR A MÁTAR.

“ OĆ, NÁ TABAIR MO MÁMAÍ UAIM! ”

“ NÁ TABAIR MO MÁMAÍ UAIM! NÁ TABAIR MO MÁMAÍ UAIM! ” NÍ RAIĆ AONTUINE SAN TIS NAĆ RAIĆ NA DEORA LEIS.

TÓŞ CAILÍN ÓŞ AMÁIN MAICÍN BEAS AR A SUALAINN ANONN ŞO DTÍ AN BALLA, AN ÁIT A RAIĆ PICTIÚIR DE ÁR SLÁNAITEOIR AGUS AN CORÓIN SPÍONA AR A CIONN.

“ BŲUIL FIOS ASAT, A MÁICÍN, CÉ HÉ SIN? ”

“ TÁ FIOS ASAM ŞO MAIĆ. D’INNIS MO MÁMAÍ DOM ŞURB É SIN ÁR SLÁNAITEOIR, AGUS ŞURB É A ŠÁBÁIL SINN. ”

“ IS É CINNTE, A MÁICÍN, AGUS IS É TUŞ LEIS DO MÁMAÍ FÉIN ANOIS. ”

“ AGUS CAO CUIŞE A DTUŞ SÉ LEIS MO MÁMAÍSA? ”

“Tá, a Máicín, tá an-meas go bráð
 Aise orainn uile go léir, agus b'fearr
 leis do Mámaísa ná duine ar bít ašainn,
 agus tuš Sé leis í cun a tí féin insna
 flaitis, an áit a mbeir sí níos fearr agus
 níos deise ná mar bí sí ariam anseo.”

“Agus cao cuise naé utuš Sé mise leis
 posta?”

“Tá, caiteirò tusa a beir maic, agus
 fanaict anseo go mbí áit Aise fé do
 coinne. Ansin cuirirò Sé scéala fé do
 coinne agus beirò do Mámaí aš fanaict
 ort.”

Anois bí an tórram réir le himeact.
 Craiteadò an t-uisce coisreacta; tóšadò an
 cónair agus tušadò amac í. Ansin fášadò
 ina luí ar cátaoireacta taoib amuiš den
 doras í, agus dúirt šac don duine dá
 raib i látair paidir agus Abé Maria.

Ina díadò sin tóšadò an cónair ar
 šuaille ceatrar fear a d'iompair í agus
 d'fáš ar an carr í a bí aš fanaict uirtí.

Cuireadò seanbean suas ar an carr ansin
 ina suí ar an cónair, agus d'imiš an
 t-iomlán leo cun na reilise.

Ní raib' donouine a casa' ortu ar an beala'c nár' tóirt paitir, agus ní raib' don fear dá raib' as obair com'gara'c don beala'c mór nár' seasaí' ar a spáir, nár' bain de a hata, agus nár' tóirt paitir.

Fé' deiread' táinig' an tórram' ar amarc tí an pobail, agus lena linn sin tugad' an céad' buille don clo'g, agus buille i gcionn na bomaite go raib' an tórram' as na geataí.

Bí an sa'gart ina n-airrcis ansin, a stoc air, agus a leabhar ina lám'. Tógad' an cónair ar shuille fear arís.

Tosnaí' an sa'gart a léam', agus cuir ceann ar an tórram' go raib' siad istí' ós coinne na haltóra, an áit ar fá'ad' an cónair ina luí a fá'ad' agus bí an sa'gart as shuíe.

Nuair a bí an sa'gart réit', tógad' an cónair agus tugad' í go dtí uai'g beas a bí i gclúir beas f'ascad'. Leasad' í go cúramac san uai'g.

Tosnaí' an sa'gart a shuíe arís; cuir trí urc'ar na sluaiste ar an cónair a fá'ad' agus bí sé as cur i gcuimne do gac' ouine

Thá raib 1 láthair gur den cré a bí siad
 déanta agus gur cré a déanfaí díob.

Ansin i ndiaid páir eile a rá, tosnaíod
 a líonad na hua. An céad uair bí gac
 lán na sluaiste as titim com trom sin
 go gcuirfead a dtuaim uaigneas ar duine,
 agus go gcuirfead a smaoineam é com
 beas de suim agus a bí an saol seo.

Ansin do réir is mar bí an uais thá
 líonad, bí an tuaim as éirí ní ba ísle
 agus as éirí ní ba ísle.

Ní tiocfaod le duine ac smaoineam go
 díreac gur thálda an tuaim a bí as imeact
 leis agus as imeact leis go dtí, san
 deiread, nac raib sé le cluinstit ar cor
 ar bit, a bead cuimne ar an duine a bí
 thá cur.

Fé deiread bí an uais líonta agus maol
 uirtí. Cuiread trí scráite glasa uirtí
 ansin ; ceann ar gac don taoib agus ceann
 ina mullac.

O'imis na daoine ansin, agus o'fás san
 reilig uaignis sin plúr ban fáil.

oíche féile na marb

Ar feadh seachtaine nó mar sin, ní raib baint fé le déanamh ar Máicín. Caoin an leanb boct agus caoin sé as iarraidh a máthar, ac is deacair an oíge a éalaoi.

Stad sé den caoineadh, agus ní raib ann anois ac go músclaíodh sé corr-uair as a cotladh agus go scairtíodh sé, “A Mámaí, cá bfuil tú : cé an uair a ticfás tú fé coinne Máicín ? ”

Oíche amháin nuair a bí sé ina shuí ar suisteoir as cloch an báic agus cuir de na seanbaine istigh as áirneál, tit sé ina cotladh.

Níorbh fada dhó ina cotladh nuair a múscaíl sé de léim agus scairt :

“A Mámaí, cé an uair a ticfás tú ? ”

“ Ní fada duit anois go dtíge sí, a croí,” arsa seanbean a bí istigh.

Tosnaigh Máicín beas a cuimilt a cuir súl lena óá cráigh.

“ Cé an uair a tiocfas sí ? ”

“ Tiocfaíod sí Oíche féile na Marb.”

“ Agus cé an uair sin ? ”

“ San oíche amháin.”

“ Mo mámaí. Oíche féile na Marb.
Oíche féile na Marb. Oíche féile na
Marb. féile na Marb. Mo mámaí.
Mamáí. . . . ” ac bí Máicín beag ina
cúpla arís.

Ansín tóḡaḋ é aḡus cuireaḋ a luí é, aḡus naḋ méanaíR é coḡlaḋ an linḋ aḡus an neamḋcoirḋiḡ!

Ní raibḋ aon teaḋ san comarsanaḋt lá arna báraḋ naḋ raibḋ aḡs déanaíR réiḋ ar son na hoíche sin—Oíche féile na marbḋ.

Roinḋ ḡul ó solas ḡó, bí timireaḋt an tí déanta, neart móna istíḡ, an t-urlár scuabḋa, ḡo háiríche cladaḋ na tine, ḡo ḡtí naḋ raibḋ smál fáḡḋa aíR.

Nárbḋ í sin an t-aon oíche amáin san bliain a mbíḋo ceao aḡ na mairbḋ fillaḋo, aḡus cuairt a ḋabhairt ar an seanáras.

Bíḋo na mairbḋ ar a ḡcois Oíche féile na marbḋ ar uair sin, aḡus beireaḋ siad cuairt i ḡcónaí ar a muintir féin. Ceart ḡo leor, ní ligfeao siad ḡo ḡuine saolta iad a feiceáil, aḋ ḡo fíorannamḋ.

Aḋ ní bíonn siad ar a ḡcois anois Oíche féile na marbḋ; má bíonn, ní ḋiḡ siad comair an tseanárais ná a muintire féin.

Aḋ naḋ beaḡ iontas sin. Cá mbeaḋo siad aḡ teaḋt anois, nuair naḋ ḡcuirtear suim iontu, aḡus naḋ mbíonn fáilte féna ḡcoinne!

Δὲ níorb̃ é d̃ó nuair a b̃í Maicín ina leanb̃. Le luí gréine cuirte síos tine a mbeaḁ scéal fada ar a méir̃, agus suíob̃ bunaḁ an tí t̃art f̃én tine sin go mbíob̃ am Paorín ann.

Ansin deirte Paorín cúig ñdeĩñiúr déas ar son anam gac duine riam̃ den bunaḁ a cuais̃ ar slua na marb̃.

Nuair a b̃íte réir̃ le sin, agus roim̃ t̃ul a luí d̃óib̃, cuirte oireaḁ eile móna ar an tine, g̃eall ar cuir̃eac̃ta a coinneáil le duine ar b̃it̃ de na mair̃b̃ a t̃iocfaḁ cun an tí nuair a b̃íob̃ siad uile go léir ina luí.

brionglóid maicín

Bí maicín bocht as feiteamh ar a máttair Oíche féile na Marb. Bí oíche léanmhar ann amuigh.

Tiocfaid leat siorraid na gaoithe a cluinstit as casaí na n-uilleog ar an éirí cuillinn a bí as fás amuigh ar taid na binne a bí i gcúl an tí, agus ní raib don tormán a bí le mochtáil nár síl Maicín beas gurb í a máttair a bí as teacht.

Suigh sé ar an tsuísteoir as feiteamh agus as feiteamh ar a mámaí agus a óa súil sáite san doras, ac ní raib a máttair as teacht.

Fé veiread, bí néal as teacht air agus titead a ceann beas anuas ar a ucht, ac tógad sé arís é.

Bí sé as déanamh a dícill gan ligint don córlaí bua a fáil air, nó bí eagla air go dtiocfaid a máttair agus é ina córlaí agus nac bfeicead sé í ar cor ar bit.

Ac éir ar éall fuair an coileáir a bua,
agus níor múscaíl Maicín gur múscaíl sé
ina leaba, agus uair de lá ann lá
arna báraic.

Ac mar sin féin ní deaá Oíce féite na
marb éart san Maicín a mátair a feiceáil,
nó bí sé as brionglóirí.

Síl sé go raib sé ina coileáir; go
dtáinig a mátair agus go raib sí as tabairt
pós do gur múscaíl sí é; gur tós sí aníos
cuici é mar ba gnátaic léi a deanaí.

Síil sé go n'earna sí comarta na croíche ar a éadan, ar a béal agus ar a brollac lena lámh bíg, agus ansin gur dúirt sí, "A Máicín ionmáin, a cuisle gheal mo croí, bfuil aítne agat ar do mámaí?"

Bí an oiread sin átais air féin nac raib sé ábalta labairt go raib sí ag imeacht uaid, nuair a d'íarr sí air gan caoinead ina diaidse, nó go dtiocfaid an lá nuair a dtiocfaid sise féna coinne, ac gan é dearmad a déanam ar a comairle, agus gur geall seisean nac n'déanfaid.

Le sin bí sí ar siúl agus múscaíl Máicín.

Ón lá sin amac, síil Máicín má bí sé ina cotlad féin, go raib a máthair ag caint leis Oíche féile na Marb sin, agus rinne sé mar d'íarr sí air.

Níor éadoin sé ariam níos mó ina diaid, ac munar éadoin féin, ní dtiocfaid leis gan beic ag smaoineam uirthi.

AN SCOIL ; AN MÁISTIR

Nuair a táinig an Samradó cuireadh Maicín cun na scoile. Ní raib teac na scoile i bpad uaid, agus ní teac ró-mór a bí ann ac oireadh.

Teac ceann tuí a bí ann, sé troite agus fiche ar pad agus ceitre troite fichead ar leitead.

Bí sé déanta ar fód an bealaig mór, soir agus siar, agus ní raib tón ariam ann. Ac cad é mar tiorad le tón a beic ann ?

Ceart go leor, cuirte tuí sac bliain air. Leasadh an máistir amac lá a beadh fóirs-tineac, agus nuair a tadhadh an lá sin, beireadh sé cead a gcinn do na scoláirí agus o'iarrao ortu dul cun an baile agus iarraid ar a muinntir a teact agus tuí a cur ar an scoil.

Ní luaithe a baineadh na páistí an baile amac, agus o'innsíod siad cad é dúirt an

máistir, ná tigeaó fear as gac don teac a raibó fear ann go tig na scoile, agus bataí de cocán scaite féna ascaill.

Ba gnáta le cur acu corr-súgáin agus dréimire a tabairt leo fosta. Nuair a gheibeaó siad fad leis an scoil, tosnaíóó cur aca a scaoileaó an tuí, cur acu as lizean agus as casaó súgán agus cur eile as cur na tuí.

Ac cao é an sórt tuí a bíoó ann? Cur de na batlaça a bíoó de cocán maic fada, cur de cocán gairio agus b'féidir gan é leat-buailte, agus cur a bí leat-lopa i ndiaio a beic ina tuí cruac ó táinig an seimreao.

Cuirte an t-iomlán de, nó bíoó sé uile go léir gan go leor.

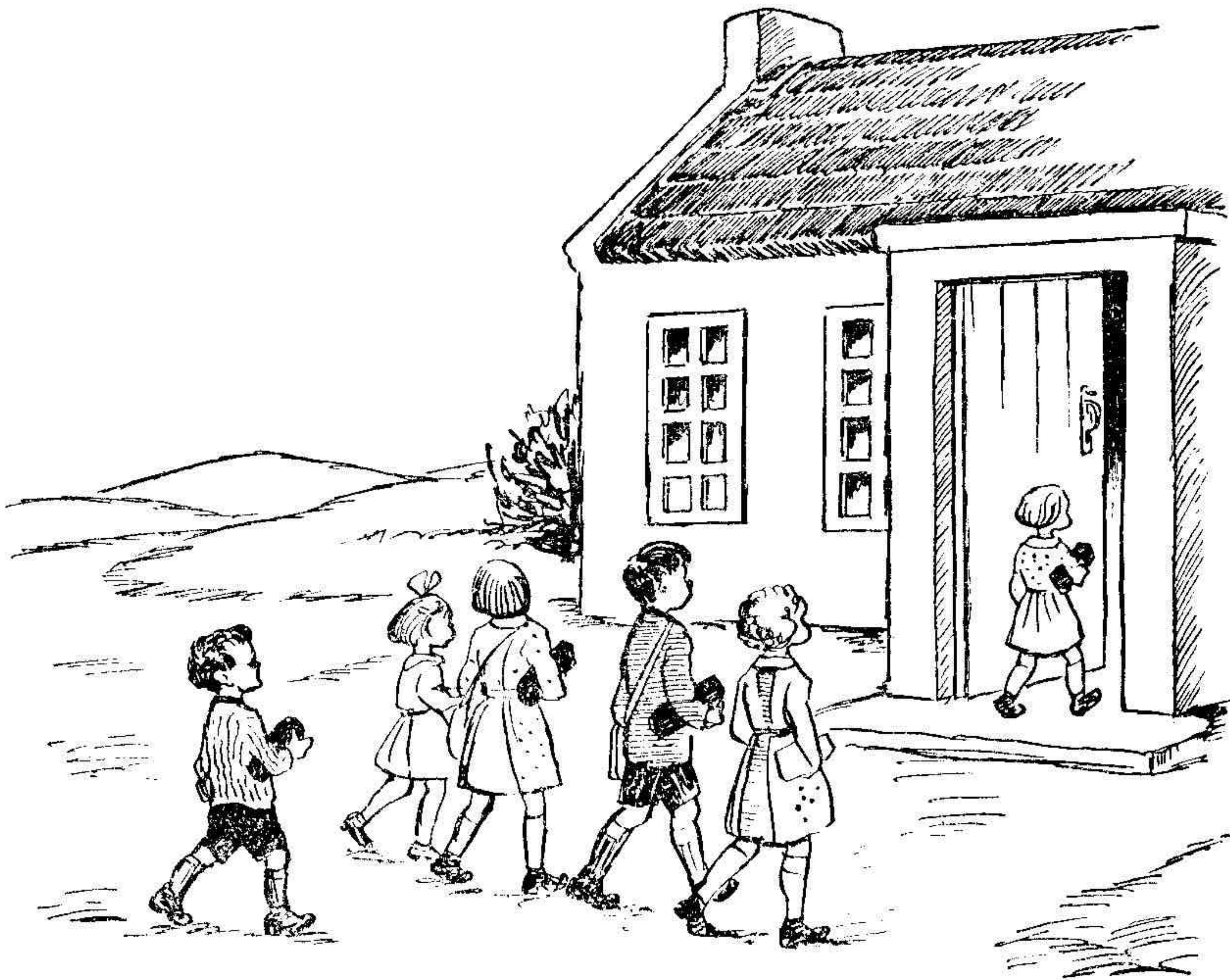
Ac ní bíoó sé mí curta nuair a bíoó lašana ansiúó agus anseo in don áit a raibó an sean-cocán as leagao, agus an áit nac raibó an greim céanna as an tlaíóis gairio agus a bí as an tlaíóis fada.

An rud nac raibó buailte i gceart, tosnaíóó an seamar a fás air, agus ba

míniú agus réiteac an scéil é nár cuir sé ariamh na c rai b deora anuas san scoil.

Ac má bí deora anuas san scoil ní rai b mórán fua cta inti, nó bí o á tne móra inti ar fea o an ġeimri o, ac amáin nuair a bío o an ġao c aniar, agus ansin ca ití na tinte a cur as, nó plú cfa í ġac don duine san scoil leis an tséir dea o anuas. B' fúrusta ábhar na tinte a fáil sna lae cte úo.

Bí móin fairsing, agus ní rai b don páiste as o ul cun na scoile na c ġca it-

feadh cúpla fóto a bheith leis féin a scailt, nó bí síil gearr agus an máistir agus slat ní ba gearre.

Ac níor gnáthac le duine ar bith a teacht san moin, ainneoin go bfuil eagla orm gur ar an bealach cun na scoile geibeadó corr-rógaire í, nó euala mé fear lá amáin agus déanamh casadóra leis an máistir fá bheith agus cailleadó a cuio móna.

Bíodó fé thuairim dá scór go leith ar an scoil san tSamraó agus fé thuairim scór de barráiocht air sin san gheimhread nuair a tigeadó síad abáile fé Samáin i ndiaid bheith ar postú ar feadh na leathliana.

Ac má bí an scoil ró-beaas agus an oireadó sin páistí, agus na deora anuas agus cur síice ortu féin agus ar a gcuid leabhar. bí rud amáin maith ann.

Bí máistir maith acu. Bí sé gearr, ac ní raib sé ró-trom ar na páistí. Fear a bí ann nac raib ró-mór, ac bí sé i gcionn a céile.

Ní tuas sé ortú athuair ariam, agus go bfuire Dia ar an té nac ndéanfaó an t-ortú sin. Ac ní tuas sé ortú ariam nac raib ceart, cóir, agus mar maite leo féin.

MAICÍN AR AN SCOIL

Sin í an sórt scoile anois ar cuireadh Maicín faoi léi. Tugadh ansin é an céad lá agus dhá don lá go cionn seachtaine ar gheim láimhe le heolas an bealaigh a fáil.

Az deireadh na seachtaine bhí Maicín ábalta a dul leis féin. Chaith sé cúig bliana az dul cun na scoile seo gan lá a cailliúint, agus i rith an ama seo, bhí sé comair a beith mar garsún ar bith eile a bhí uirthi.

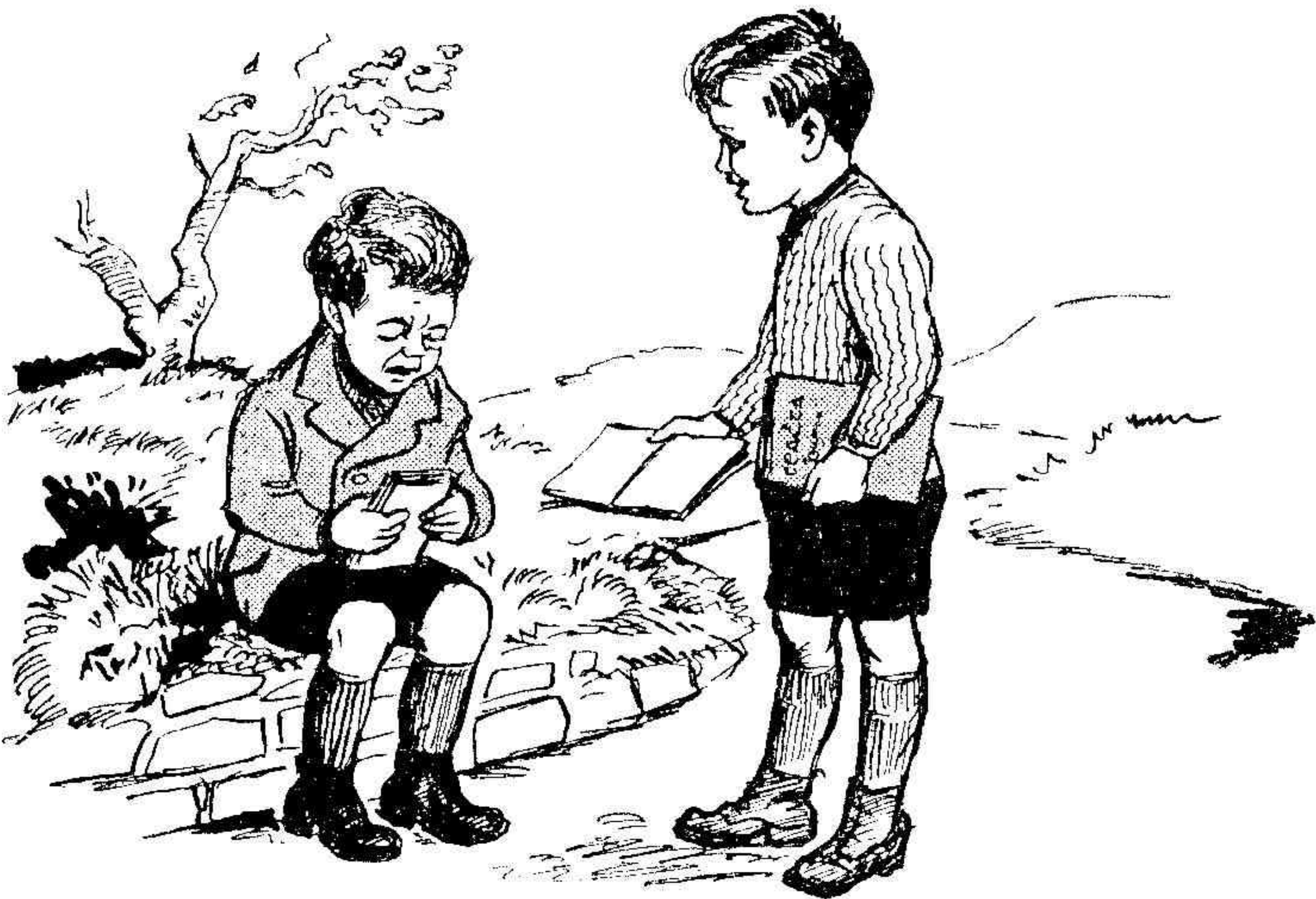
Ceart go leor, ní raib sé cosúil leo ar dhá don dóig, nó ní raib ruo ar bith a tionsó sé a déanamh na n-deanfaid sé go maith—bíod sé az gairí, az foghlaim a cuio ceacht, az gearrad léim, az caiteamh na cloice nó az troio. Ar an ábhar sin, ní raib sé ariamh gan a beith ar tosach ina rang féin agus ina ceanfort nuair a téadh an “buailim ort” ioir dá baile.

Bhí garsún amáin san rang a raib dúil mór az Maicín ann. Bhí sé comair a beith

com mairt le Maicín, ac ina diairó sin, ní raib sé ariam ábalta bua Maicín a fáil nuair a bíod an máistir as téanam roga idir na páistí sae doine.

Ba é an bealaic céanna bealaic na beirte sae don lá cun na scoile. Maidin amáin, Dia hdoine, nuair a casaod an beirt ar a céile ar a mbealaic cun na scoile, bí an sarsún seo as caoinead. Cuir Maicín ceist fát a cainte air.

“Tá,” arsa an sarsún, “buail m’atair mé Dia hdoine seo cuais tairt, nuair nac

raib mé ar tosac an ranga, agus dúirt sé liom go mbuailfeadh sé ó á oireadh orm inniu, muna mbím ar tosac, agus tá fíos agam féin nac mbeid mé ar tosac, nó níl mé com maic leatsa, a Maicín.”

“Ná caoin,” arsa Maicín, “beid tú ar tosac inniu.” Nuair a bí an máistir ag déanamh roga eatarthu an lá sin, bí an bua leis an garsún beag, nó lig Maicín air féin nac raib fuascleadh cuird de na ceisteanna aige a cuir an máistir air.

AS maCTHAM

Bí dúil mór AS Maicín luí AR cúil
A cinn san tSAMRAO AS AMARC AR AN
FUISEOIS AS DUL tART MAR beaO ROITLEASÁN
ROTA ANN, DE RÉIR MAR bí sí AS DUL IN
AIRDE AGUS AS DUL IN AIRDE SAN SPÉIR SO
RAIB sí AS AMARC.

ANSIN tOSNAÍOÓ SÉ A smaoineamh AN RAIB NA
FLAITIS 1 bFAO AR síUL AGUS SUR méANAIR
DÓ DÁ mbeaO SÉ INA FUISEOIS SO DTÍ SO
DTÉAO SÉ O'AMARC AR A MAMAÍ.

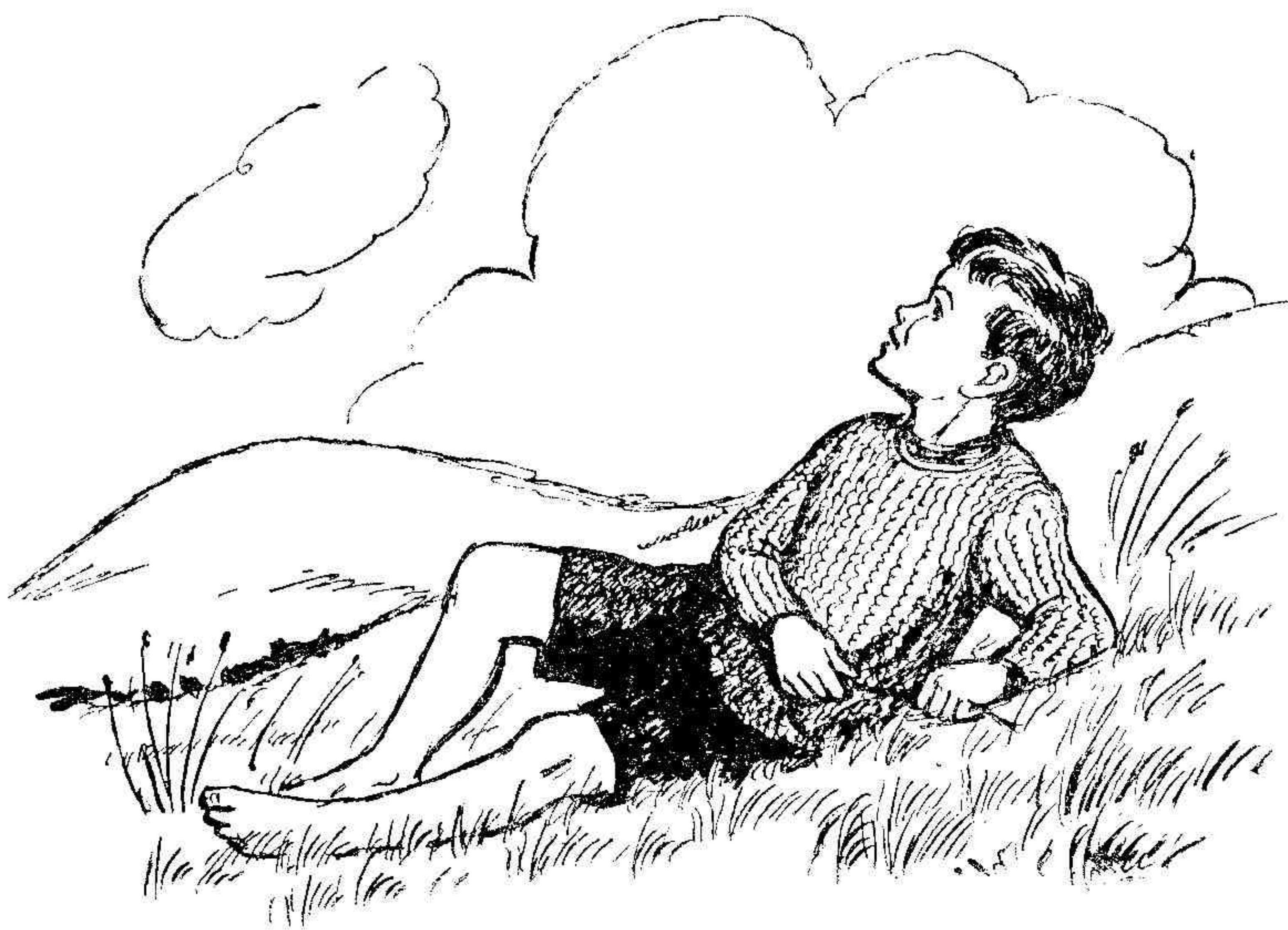
AGUS bíOÓ SÉ AS smaoineamh AGUS AS
smaoineamh leis, AS Déanamh SO DTIOCPAO
leis A Déanamh amac CAO É A RAIB AN
SPÉIR AGUS NA néALLTA DéANTA DE.

ANSIN smaoiníOÓ SÉ AR com beas DE
maic AGUS bí SÉ FÉIN nuAIR naC DTIOCPAO
leis AN RUO A Déanamh A tASAO leis AN
FUISEOIS A Déanamh.

Ansín tigeaḁ uaiḁneas mór air aḁus
cómair a beic go scailleaḁ sé a anál nuair
a smaoiníḁ sé dá mbeaḁ sé tuas san
spéir go mb'féidir go taitfeadḁ sé.

Ba maic a bí fíos aige, dá mbeaḁ sé gan
ac a beic aḁ brat amarc síos ó barr na
binne a bí ar cúl an tí, go scaitfeadḁ sé
luí ar a béal aḁus ar a sróin aḁus greim
maic a coinneáil ar ruḁ éigin a faḁ aḁus
a bí sé á déanam, nó tíocead meaballán
ina cionn.

Ansín deireadḁ sé leis féin, “Nac uafásac
é Dia!”

Bíodó sé as smaoineam mar sin go gcluineadó sé ceol na fuiseóige ar a bealaí as pilleadó.

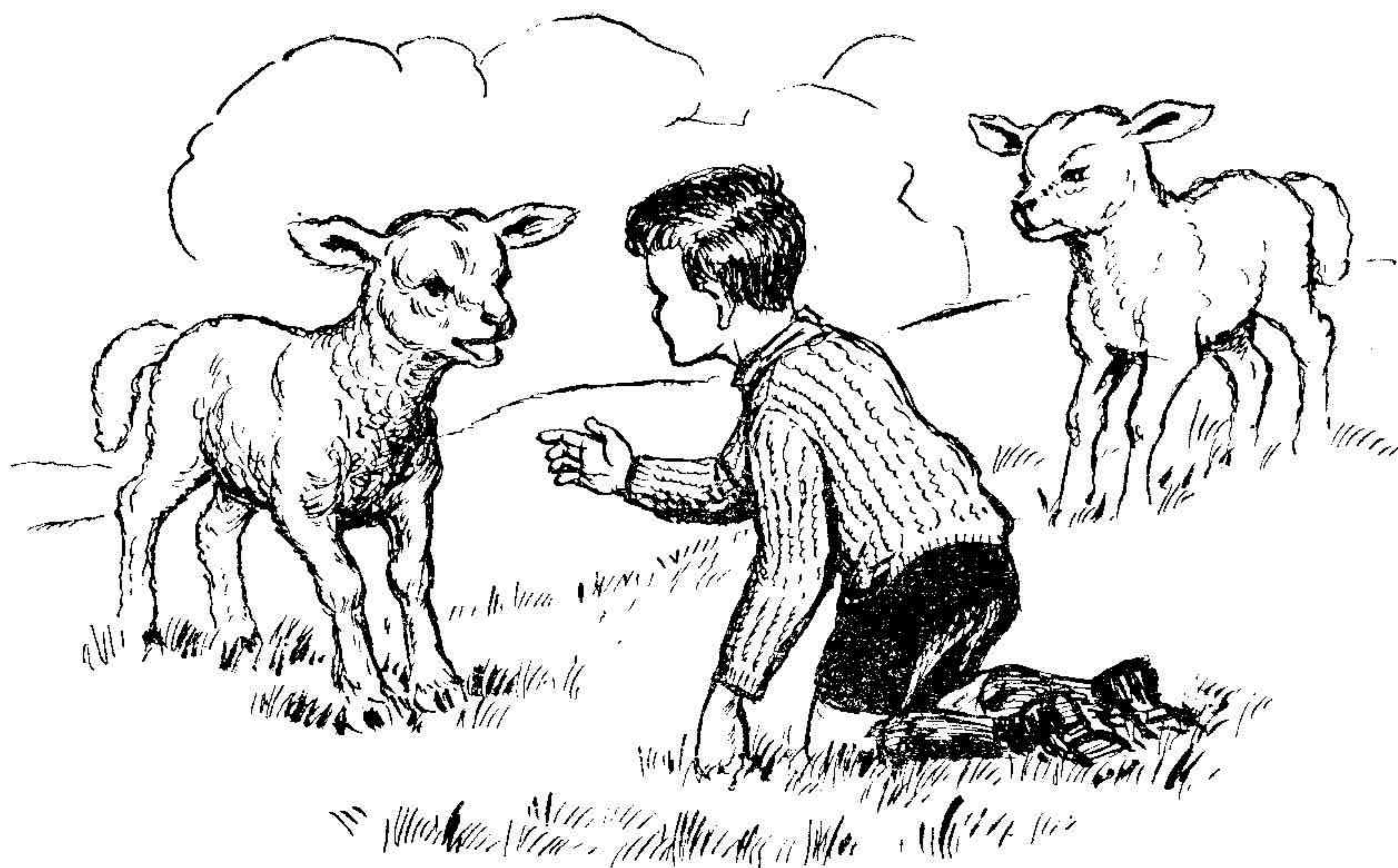
Ar an bomaite o'imíodó an gnuaim de, agus bíodó sé com éadrom san croí is bí ariam agus é as fanaict ar an fuiseois a teact ar amarc.

Ní bíodó i bfad aige le fanaict go bfeiceadó sé an fuiseos cuige go díreac mar cuaisí sí suas. Coinníodó Maicín súil géar uirtí go bfeiceadó sé cé an áit a luífeadó sí, as súil go bfaigeadó sé a nead.

Ac má bí rud ar bit is mó a cuireadó doibneas ar croí Maicín ná rud eile, ba hiaid na huain óga an rud sin. Nuair a bíodó an lá maic san Earraic ann, ní bíodó sé tuirseac coíce as amarc ortu as fiaclaílt rásaí trasna páirce go dtí go gceapadó an clái iad.

An cúid a bíodó ar tús beireadó siad léim suas ar taobh an clái, agus an dara léim anuas agus arais com gasta is tagadó leo go dtí an áit ar tosnaíís siad uaití.

Agus na huain nac mbíodó com gasta leis an cúid eile, ní téadó siad sin fad leis

an éiláí ar cor ar bit, ac sean-aimseartha
go leor, pilleadh siad ins an rás leis an
cúro eile a bí ar a mbealaic arais.

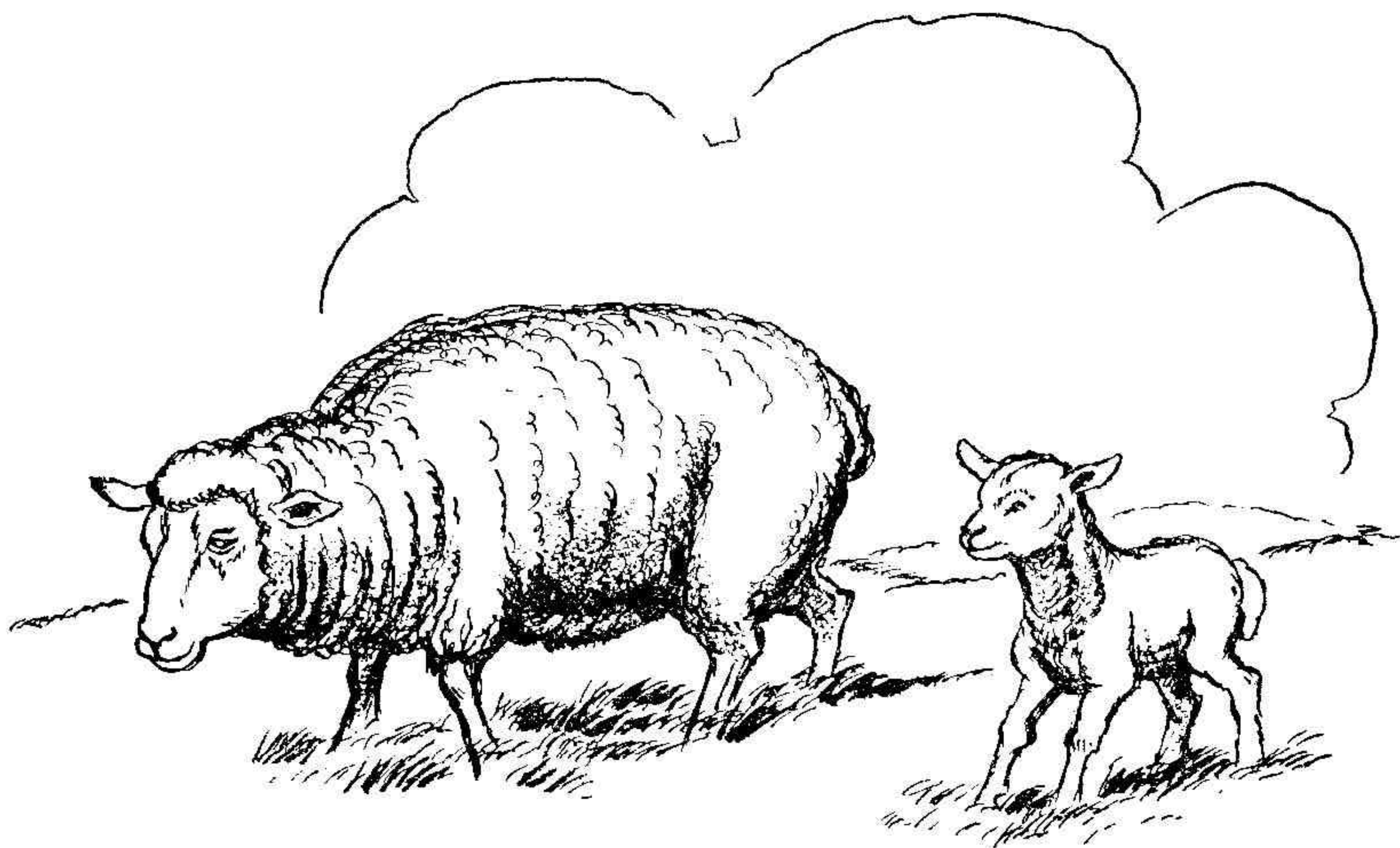
Agus an cúro a bíodh ar tús as teacht
arais beireadh siad na trí léim deireannaí
go dtí an bun as bualaí na sceitire scos
i gcuidíochta a céile ar an talamh, ionann
agus a rá, “Nac maith sinne.”

Ac baineadh sé raict gairí amac óna
croí ar Máicín nuair a tigeadh ceann de
na huair a bíodh níos dána ná an cúro
eile aníos fé gíota dó, slíocadh siar cluas
amháin dá cúro, agus tógadh an ceann eile
in airde, agus o’amarcaí go róghanta air.

Ανσιν τ'ιμίοτ'ο τε σεανρεάς εϋις α μάτ'αιρ.

Αε βα ḡνḗτ'αε leis ḡοιλλστεαν αιρ ḡο τ'ι
 αν croí, ηυαιρ α εϋινεατ'ο σε na ηυαην ὄḡα
 ΔΣ μέιλις ḡο τρυαεάντα ι ητοιατ'ο α σκατε
 ὀηα μάιτ'ρεαεα ι ηδειρεατ'ο αν τ'σαηραιτ'ο.

Εϋιρεατ'ο σε ε πέη ι ḡcónaí α σμαοιηεαη
 αρ α μάτ'αιρ, ΔΣUS ανσιν τ'υιḡεατ'ο σε
 ηυαιρεαη na η-υαν ηίος πεαρρ naτ'υις
 σε ριαη ροιηε.

DAIRÐ A ÓIGE

Fní RAIB SÉASÚR AR BIT DEN BLIAIN NAÇ RAIB RUÐ ÉIGIN ANN A TAITNÍOÐ LE MAICÍN. NUAIR A BÍTÍ AS BAINC AN COIRCE SAN FÓMAR, BÍOÐ SCÉAL FADA AR AN GREANN A BÍOÐ AIGE FÉIN AGUS PÁISTÍ EILE AS TUL I BPOLAÇ AR A CÉILE É NA STÚCAÍ.

INS AN SEIMREAO NUAIR A BÍOÐ AN SIOC AGUS AN SNEACTA AMUIŞ AGUS AN OÍCE FADA ANN, AGUS CRAOS DE TINE MÓNA AR AN TEALLAÇ, AGUS B'FÉIDIR CÚPLA SMUTÁN INS AN TINE, TIGEAO SEANTAOINE CUN TÍ A O'ÁIRNEÁL.

BA É MIAN CROÍ MAICÍN É BEIT AS ÉISTEACT LEÓ AS INSINT SEANSCÉAL I DTAOIB NA BFIANN, NÓ AS ÉISTEACT LEÓ AS INSINT FÁ ŞAISCÍOÇA ÓŞA NA HÉIREANN A ŞIÚIL AN DOMAN-CLÁR AGUS A RINNE ÉACTAÍ I NŞAÇ UILE TÍR DÁ RAIB SIAD ANN.

AC LÍONAÐ SÉ LE BRÓÐ IONAS NAÇ MBÍOÐ ANN AC ŞO MBÍOÐ A CLIAÐLAÇ BEAS ÁBALTA A

croí a coinneáil, nuair a cluineadh sé cad é mar throid fear dá cine ar son an Pápa, agus gur fear eile dá bunadh a tarrainn anuas an brat deireannaic a bí ag Sasain ar talamh Státaí an Oileáin Úir.

Ansin tigeadh gruaim air, nó b'fada leis a bí na blianta ag dul tarrt go mbeadh sé féin mór.

MARȜAȚ MALLAȚE

I ȝcionn a naoi mblian bī Maicīn mōr lāiȝir ȝā aois, aȝus tuȝaȝō ȝo marȝaȝō na bealtaine ē ar an tsraȝt bān le ȝostū a ȝéanān cosúille mōrán eile ȝarsūn aȝus ȝirseac̃ ōn cēantar inar tóȝaȝō ē.

Is ē sin an marȝaȝō mallaiȝe, aȝus is ē nāire an tsaoil ē ȝo bȝuil a leiȝéir in áiteac̃a i nēirinn ȝo ȝóill.

Tis ȝir cun an marȝaȝō sin a bȝuil ȝarsūn a ȝíȝ ortu ȝé cōinne buac̃ailleaȝta nó cailín ȝā cōinne obair tí, aȝus ȝéanān siaȝ ȝarsūn nó cailín, nó an ȝā cūȝ, a ȝostū ȝo réir mar bīonn siaȝ aȝ ȝónān ortu.

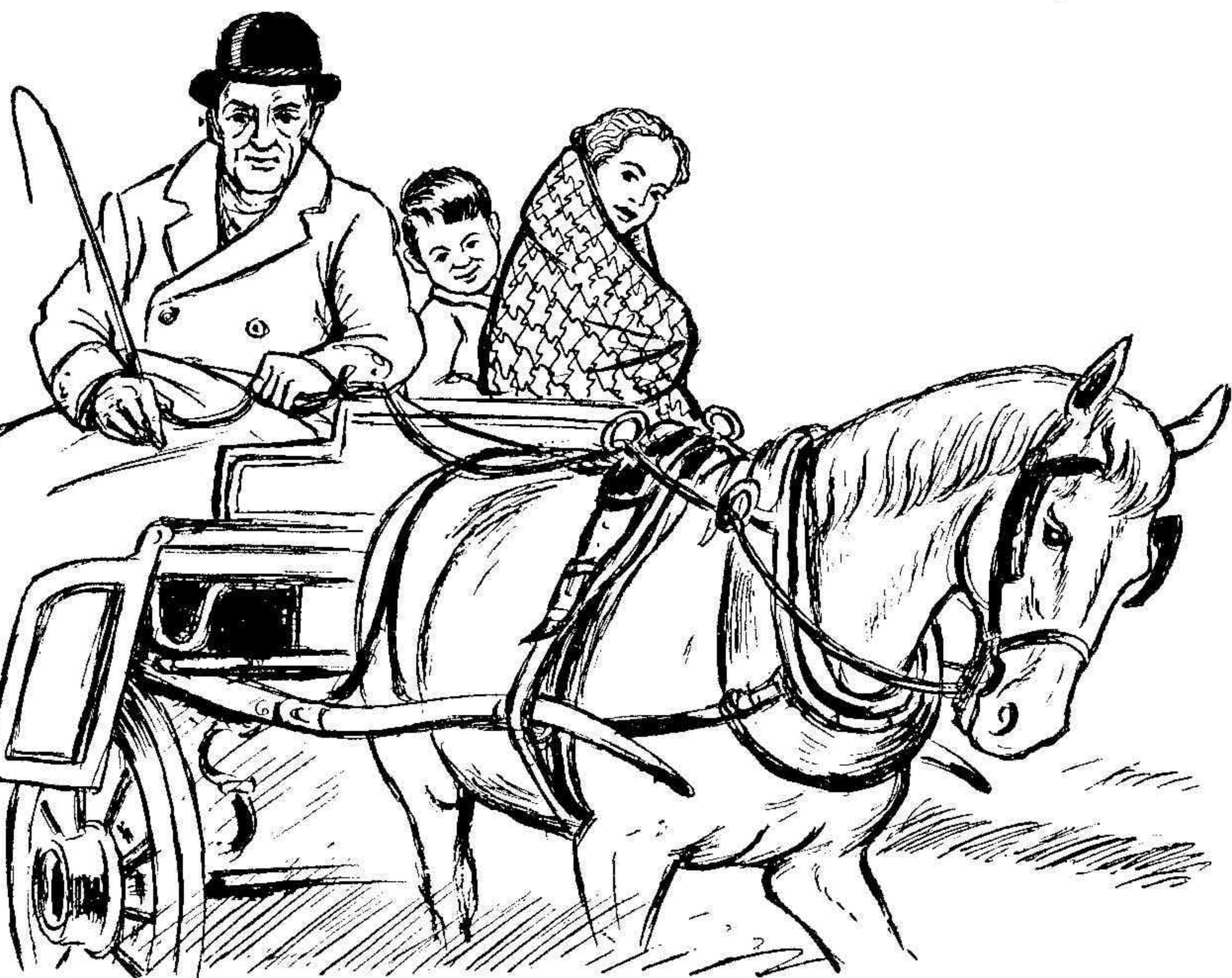
Níl ȝe ȝiȝir iȝir ē aȝus an sclābāioȝt ac̃ nac̃ ȝceannaíonn siaȝ an searbōntaí ac̃ ar ȝeaȝ rāiȝe nó leaȝbliana, aȝus nac̃ ȝtis leo a ȝíol arís.

Aȝus is nāireac̃ an scéal ē le hinsint ȝo ȝtéir ȝaoine ansin a ȝ'amarc aȝus a māȝaȝō ar na créatúraí boȝta sin atā

fuair, fairsceadh agus cúltach agus as fáil
báis den cumha i ndiairí an baile a fásáil.

Rinne fear as an lachán Maicín a postú,
agus tuig leis cun an baile é an tráthnóna
sin ar carr i gcuideachta cailín a bí fé
tuairim sé nó seacht déag de bliana a
d'fostaigh sé posta an lá céanna fá coinne
obair tí.

B'é an céad uair do Maicín ar carr é,
agus tait an marcaíocht go mór leis, ac

ina d'iairó sin, bí sé sruama agus uaigneac,
agus bí an cúma á bualaó ceana féin.

Bí sé féin agus an cailín ina suí ar
taoibh amáin den carr, agus an máistir
ar an taoibh eile, ac focal nó an cúro
den focal níor labair sé le ceachtar acu
sur bain siad amarc an tí amac. Ac níorb
amlairó sin do Máicín agus don cailín é.

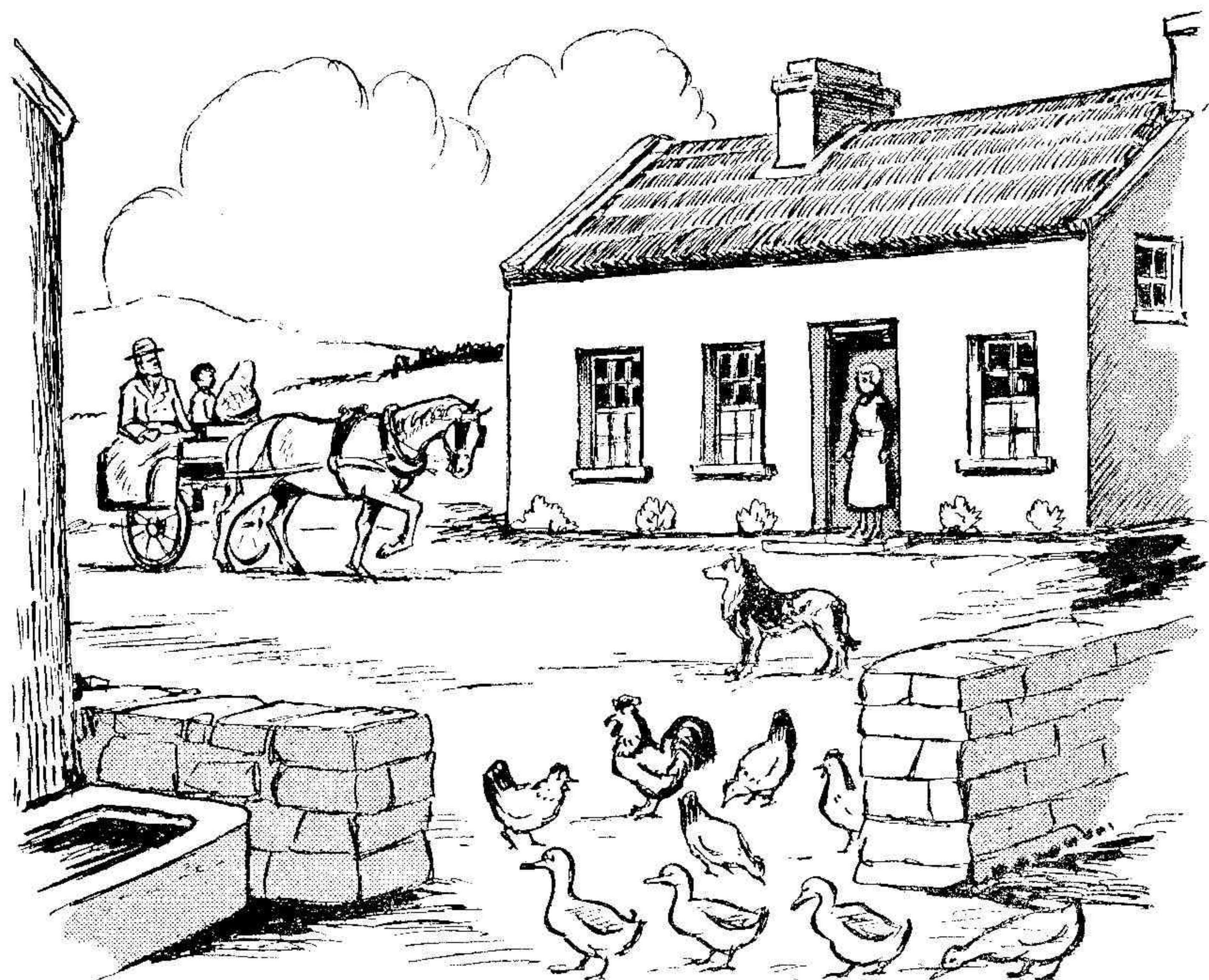
O'innis tuine acu don tuine eile a
n-ainm agus an áit ar tósaó iad agus
do réir sin.

Geall an cailín go mbeaó sí go maic
do Máicín, agus geall seisean go sceanóó
sé mílseáin díse nuair a geobaó sé a
tuarastal fé Shamain.

Le sin táinig siad ar amarc an tí, agus
arsa an máistir, "Sin é bur gcónaí go
cionn leatbliana."

O'amarc Máicín go géar ar an tí
agus ar sac ruo a bí fé dtaoibh de, ac
ní fada sé ruo ar bit a bí cosúil leis an
baile.

Teac mór fada ceannuí a bí ann, a
raib cúma air nac n'oeaca dol leis ó
tósaó é.

Bí na ballaí cumhdaíte le caonac, agus
bí cearca, géaca, lachain, agus muca, uile
go léir, príto a céile ar an tsráio.

Bí siad ag doras an tí anois. Léim
an máistir anuas ón carr. O'fás sé an
beitíoc agus an carr ar an tsráio. Cuais
sé isteach agus seasais i lár an urláir.

Isteach le Maicín agus an cailín ina
óidí. Bí bean an tí ina suí ar stól san

clúdaigh, agus í ag bogadh an cliaibhín.
Tóg sí a ceann ar teacht isteach uóibh.

“Seo,” arsa an máistir, “beirte a tuas mé cuasat. Níl fíos againn an maith olc iad, ac bí siad com maith agus tiocfaidh liom a fáil ar an airgead.”

“Cá hainm iad?” ar sise.

O’innis an máistir uí go bfuair sé a gcuid ainmneac ar an mairgead.

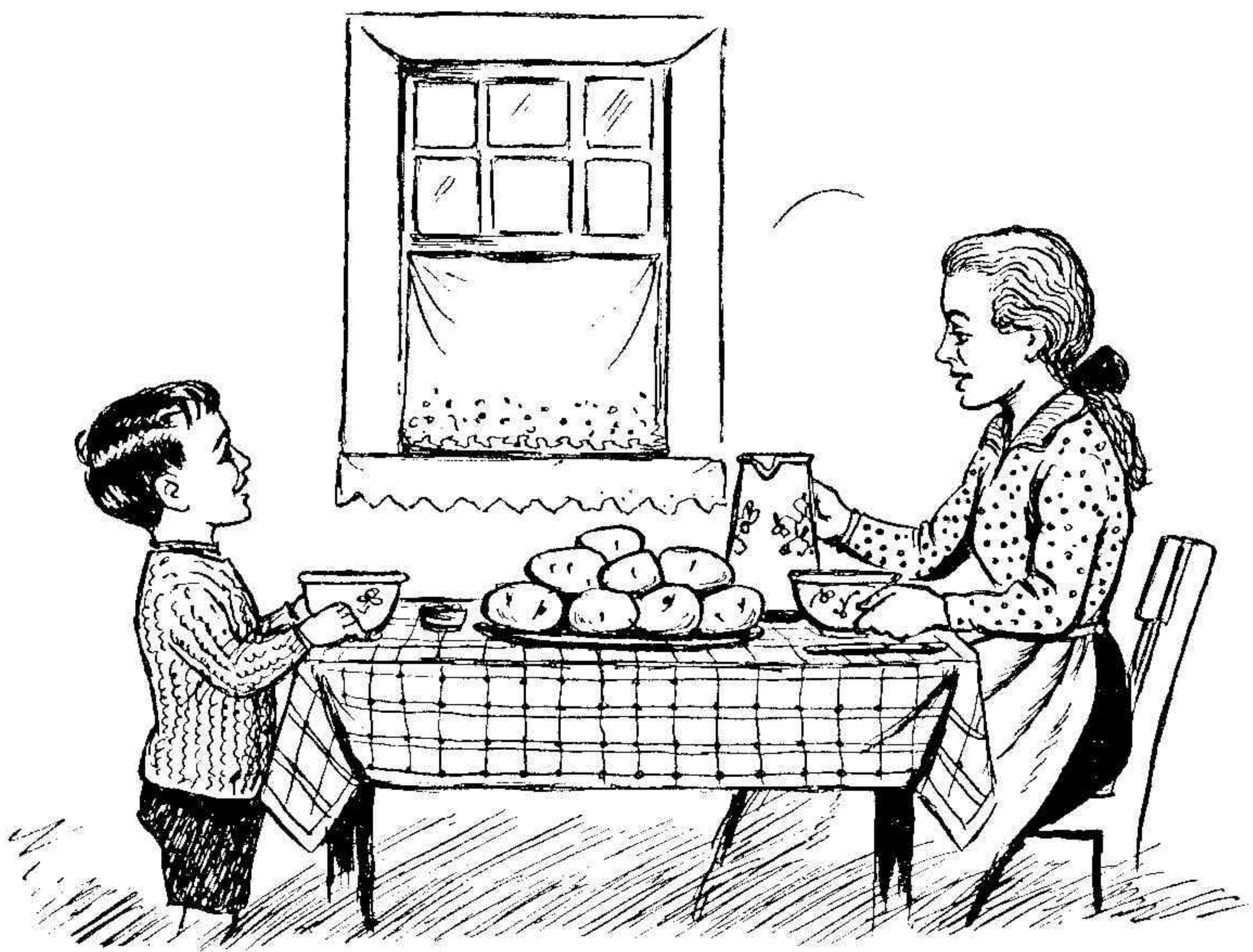
“Níl droc-cosúlacht orthu ar cor ar bit,” arsa sise, “ac beidh a fíos againn leis an am cioca maith nó olc iad.”

Amac leis an máistir ansin leis an beirtíoch a scaoileadh. Suijs Maicín go cúltar ar stól beas a bí ag troid an dorais.

Labhair bean an tí ansin arís agus ar sise leis an cáilín:

“Seobaidh tú preátaí san pota sin a cois na tine agus blátaic san cuinneois sin tíos, agus má tá ocras oraidh itigí buir sáit.”

Tuas an cáilín léi mias, agus cuais go dtí an pota, agus tóg cumhad éadach a bí ar na preátaí leis an teas a coinneáil iontu, líon an mias leo agus o’fás an mias ar an tábla a bí fé an fuinneois.

Δnsin cυaίς sí ꞑαδ leis an τRiosúr ;
 τuς léi τά βαβαί, αςus líon leis an βλάτac
 as an cυinneoίς ιαδ, αςus τ' ꞑás an bainne
 ar an τάβλα ꞑosta.

Δnsin τάινίς Μαícín ʒo ττί an τάβλα.
 βί an τάβλα ʒo measarτα αρδ, b'είςean τó
 seasaḿ ꞑαδ αςus a βί sé ας ιτε. Ac cé bίτ,
 τ'ίτ an βeίρτ a ητóτaín, nó βί an τ-ocras
 ortu.

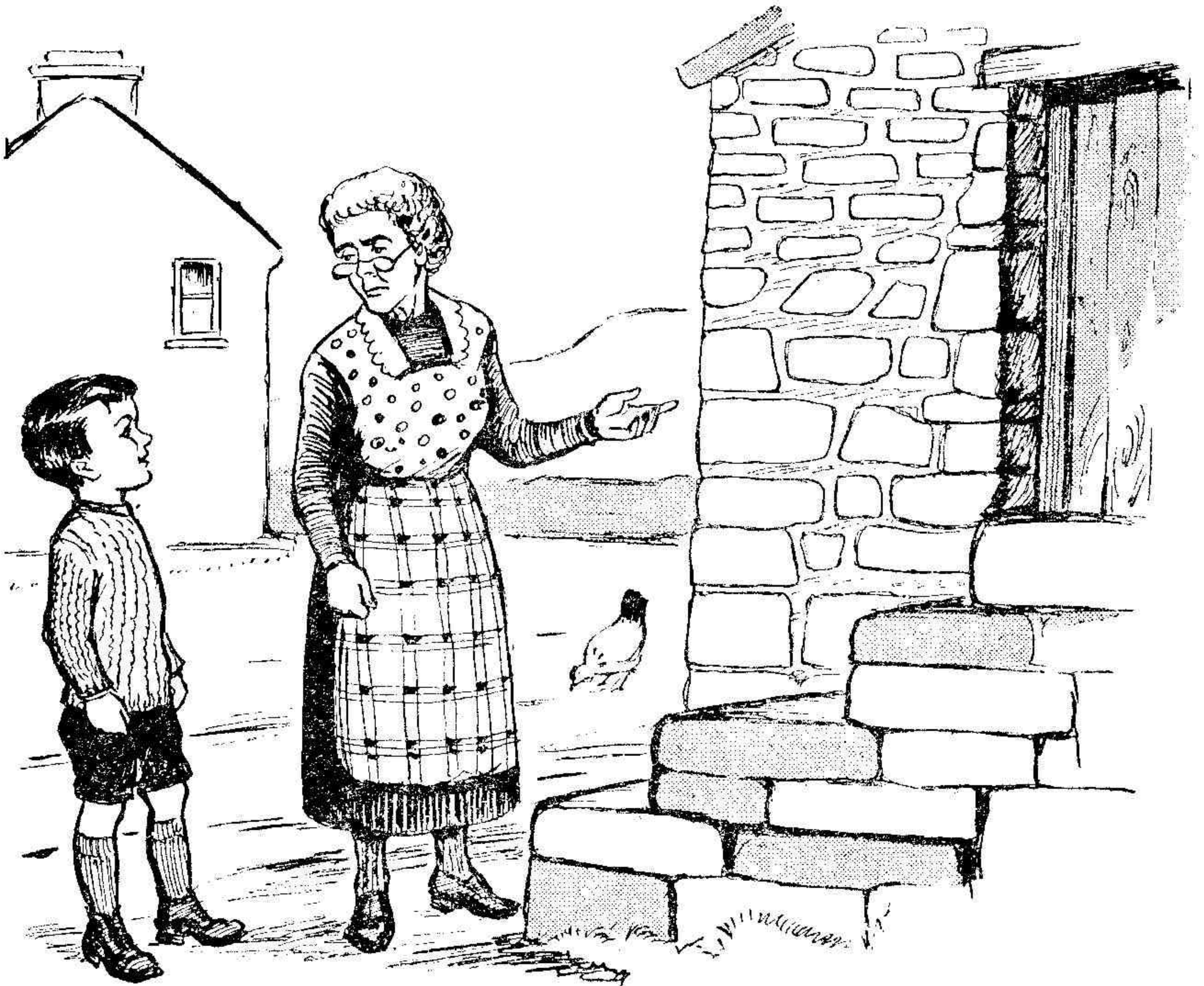
ηuaίR a βί síαδ réιτo ας ιτε, τosηaίς an
 caílín αςus réίτíς sí an τάβλα. Cυaίς
 Μαícín araίς ʒo ττί an τoras αςus súίς
 ar an stól.

“Anois,” arsa bean an tí, “is fearr dom taispeáint duit, a Máicín, cé an áit a bfuil do leaba, nó is fearr duit dul a luí,”

Tug sí Máicín léi ansin go dtí an sciothól agus taispeán do leaba beag ansin i mbosca.

“Sin do leaba,” ar sise, “agus caithfí tú éirí go luath ar maidin.”

Níor dúirt sí ac sin agus o’imigh léi.

AN CÉAD OÍCE AS AN BAILÉ

ÓRUÍO MAICÍN AN DORAS.

Bí fuinneog amáin ar an scioból, agus bí neart solais as teacht isteach go fóill.

Óearc sé tairt fé dtaoibh de, ac ní raib le feiceáil ac na ballaí fuara pollaí agus cúpla ráca agus speal a bí in airde sna taoibh.

Ní raib oiread agus cat ann le curdeachta a coinneáil leis. Suijs sé síos ar taoibh na leapa.

Smaoinis sé ar an baile, agus ar shac aonrouine a raib aithe aige orthu agus cad é com maic agus bí siad dó.

Smaoinis sé ar a máthair agus ar an crois a bí féna com.

U'éiris sé ansin agus cuartaís tairt go bfuair sé dá shiota de cipín. Cuir sé crosac ar a céile iad agus ceangail le barriall iad a bí ina póca.

Croc sé an cross beas sin ós cionn an

leapa, cuais ar a óa glúin, agus dúirt a cúir urnaíche ní ba óuraictaí ná mar dúirt sé ariamh iad.

“Oc! a Muire, Mátaíir Dé, tuas do mac leis mo Mamaí, agus níl mátaíir ar bit agam anois ac tusa. Berò mé maic i gcónaí duit, ac cuais liom.”

O'éirí sé ansin, bain de a cúir ceirteac agus cuais a luí.

Ac má cuais sé a luí féin, bí an t-uaisneas a bí cart fé ttaoib de ag cur uafáis air.

Ní raib fíos aise cad é bí cearr leis, agus de réir mar bí sé ag éirí ní ba óorca, is amlaib is mó a bí sé ag éirí uaisneac.

Muna ndéanaib san dal ac scread a ligit as amuis ar an tsráib, bainead sé léim as.

Tosnaí sé a caoinead san deiread, agus caoin sé leis gur tit sé fé deiread ina coiblaib, maol, marb, tuirseac.

MAIDIN LÁ ARNA BÁRAĆ

Šíl sé féin nać raib ann ać go raib sé ina ćoćlać nuair a moćaić sé an ġreadać ar an doras ar maidin agus bean an tí ać scairtić air.

“Bí i do šuí, a Maicín, ćom ġasta is ćić leat, tá an lá caite.”

O’ėirić Maicín ćom ġasta is ćáinić leis; ćuir air a ćuid ceirteać; ćuaić síos ar a ġlúna ós coinne na croise agus dúirt a ćuid urnaí.

O’foscail sé an doras ansin agus amac leis. Go díreać nuair a bí sé ać teaćt amac an doras, bí a máistreás ać teaćt féna ćoinne arís.

Labair sí go híontać fearġać leis.

“Cad é tá i do ćoinneáil?”

“Ćáinić mé ćom ġasta agus ćáinić liom.”

“Siúil leat ćom ġéar ġasta agus ćić leat anseo,” ar síse.

Rinne Maicín deifir agus bí sé com luach léi as an teac.

“Isteac leat anseo go gasta agus ól seo,” ar sise.

Isteac le Maicín, agus tuig sí babal bracháin fuair agus blácaó dó. D’ól Maicín é ina seasamh taobh istigh den doras.

Com luach agus bí sé réir, “Tabair leat an tobán bainne sin,” ar sise, “agus tabair don gámar é atá amuigh san bóiteac.

“Nuair a béas an bainne ólta aise, tóg an tobán uair. Scaoil amac an dá boin. Cuir síos cun na páirce sin tíos iad, agus ná lig a comair na bpreádaí ná an coirce iad ar a bfacea tú riam.

“Sin í do cur oibre gac don maidin, agus éirigh com luach agus a scairtear ort.”

Tuig Maicín leis tobán an bainne cuig an gámar. Ní tiocfaid leis ac an bolad deas a bí ón bainne mílis a bí an gámar a fáil a moctáil. Ní raib dúil ar bit aise féin i mbláca.

Ac ina uair sin, tainis uil aise san
gamain. Sil se gur e an gamain ba
deise e a connaic se riain, bi se com
deas breac sin agus com sliocaite sin.

Nuair a bi an gamain reo leis an
toban, tos se uair e. Scaoil se amac
an da boin mar a hiarrao air, agus cuir
sios cun na pairce iad.

Ni raib ac fe tuairim leat na pairce
sin fe curaioct agus gan clai ar bit
idir an cur sin agus an ingilt. Agus
ba i sin obair maicin, na ba a coinneail
as an treabair.

POSTÚ

Bí lúcháir ar Máicín a toul cun na páirce leis an eallac, nó bí eagla air roimh a máistreás, agus posta bí sac don ruo san páirc cosúil leis an baile.

Bí an fear glas go díreach mar bí sé ins an baile; an daic céanna a bíodh ortu sa baile ar na preátaí agus ar an coirce. Agus ansin bí na nóiníní agus na bataí coisúil agus eile ann.

I ttráda an cinn déas a clog hiarrao air an t-eallac a cur isteach cun an boicis. Rinne sé sin. hiarrao air ansin teacht isteach cun na cistine go bfaigeadh sé a cuio.

Isteach leis. D'ic na preátaí agus t'ól an bainne a bí féna coinne ar an tábla.

Nuair a bí sé réio lena cuio, cuireadh a ní preátaí é a bí fé coinne na muc, agus bí sé as tarrainis uisce agus dá ní i tobán mór agus dá tógáil amac as an

tobán, agus dá gcuir ar bascóir go raib
deireadh nite aige.

Nuair a bí deireadh nite aige, bí sé i
dtráta an dó a cloz.

Ansin fuair se arán coirce agus bainne,
agus cuireadh amach leis na ba arís é. Bí sé
dá mbuacailleadh gur cuir sé isteach cun an
boitigh iad ar an naoi a cloz tráthóna.

B'éigean dó uisce a fágáil san tead
ansin fé coinne na maidne. Nuair a bí
sin déanta aige, fuair sé bracán agus
bláthac mar shupéar.

Ansin bain sé an scioból amach agus a
leaba beag.

Ba í sin a cuir oibre gach aon lá, agus
ba é sin an sórt bídh a gheibeadh sé go raib
an fómar ann. Corruair, nuair a gheibeadh
an cailín am air, tugadh sí ceapaire dó.

B'ionann Doimnadh agus Dálach aigeSean,
ach go bfuigeadh sé braon tae ar maidin
Dia Doimnaigh, agus go bfuigeadh sé dul
cun Aifrinn gach dara Doimnadh.

Nuair a thosnaigh an fómar bíodh sé ag
coinneáil na sláite roimh an speil in áit
a beith ag ní preataí.

Níorb' obair ró-ťrom í seo, ac' o'pulaing
maicín beas aici. O'ėiriť a cuio bróť
ró-beas aise, agus nuair a cuiread' sé
air iad, bíod' siad dá ġortú oiread' agus
go ġcuiread' siad dealán prío a croid.
Bainead' sé de iad.

Ansin bíod' an connlac' as baint na
ġcos de, agus mar barr ar an donas lá
amáin nuair a bí sé as rit' i n'oidi' an
eallaiť, buail sé a ordóť mór in éadan
cloice agus bain leab' mór den craiceann
den ordóť.

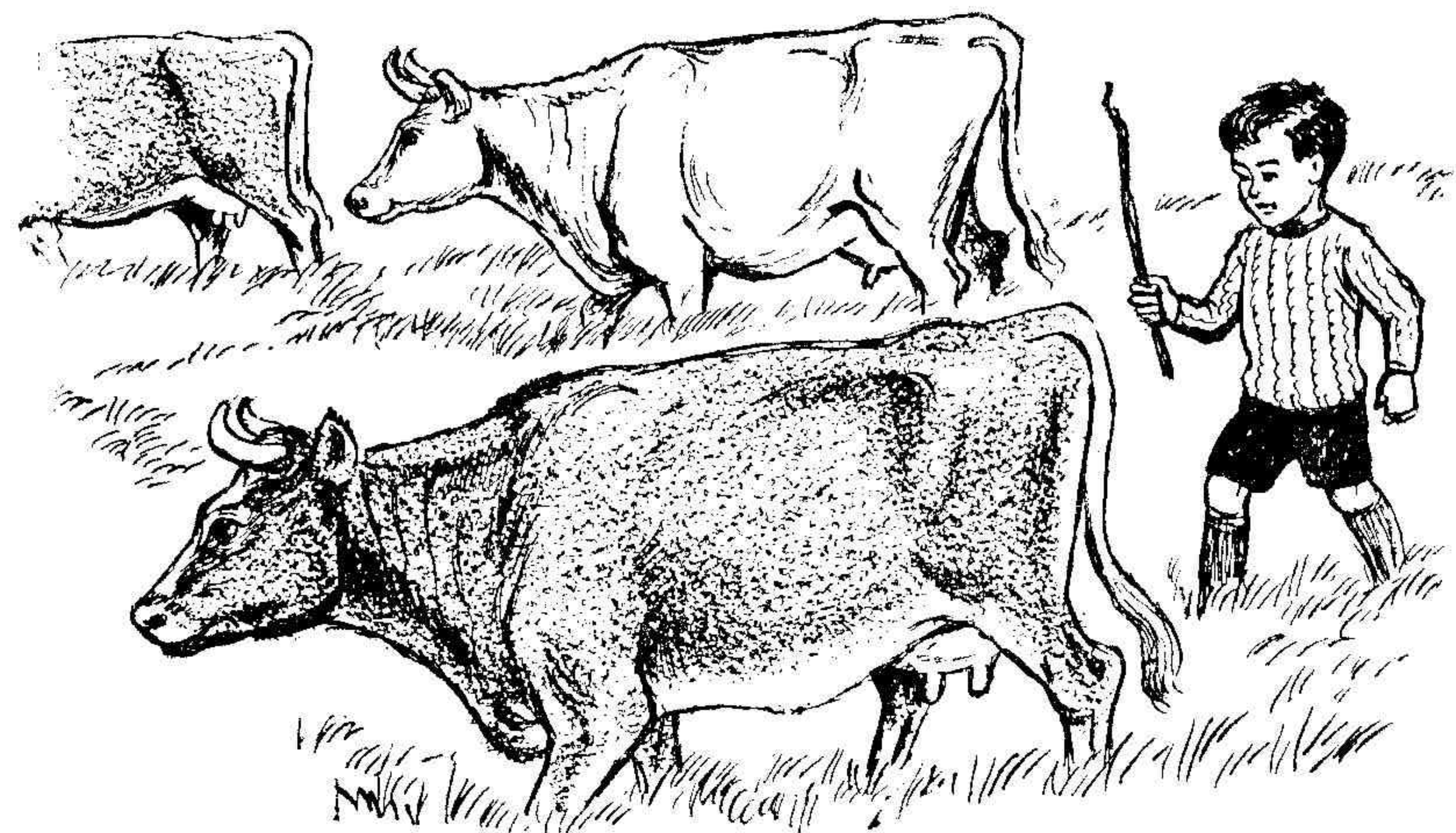
Cuiread' sé trua ar do croid a feiceáil
as siúl ar an connlac' ansin : as siúl ar
ťaoib' coise amáin, an áit a raib' poll
ina bonn, agus ar sáil na coise eile as
iarrad' a beit' as sáibáil na hor'óť.

Nuair a bí an fómair bainte agus an
coirce ina cruaća, ní raib' buacáilleac't
ar bit' le déanam' aise.

Ní raib' aise ac' an t-eallac' a cur amac'
ar maidin agus cead siúl a ġabairt doib'.

Ac' b'ėigean do a beit' as toťad' preacái
ó maidin go hoice as beal na spároe.

Bíod' a oirim beas tuirseac' crom, agus

bíodó a méara beaga gearrta an áit a mbuaileadó an spáto iad anois agus arís.

Acé cad é an neart a bí air? Agus mar barr ar an donas, ní raib donouine le labairt go caomniúil leis anois, nó o'fás an cailín a háit as deireadó an fómair de barr nac dtiocfaodó léi orannaodó leis an máistreás níos fuide.

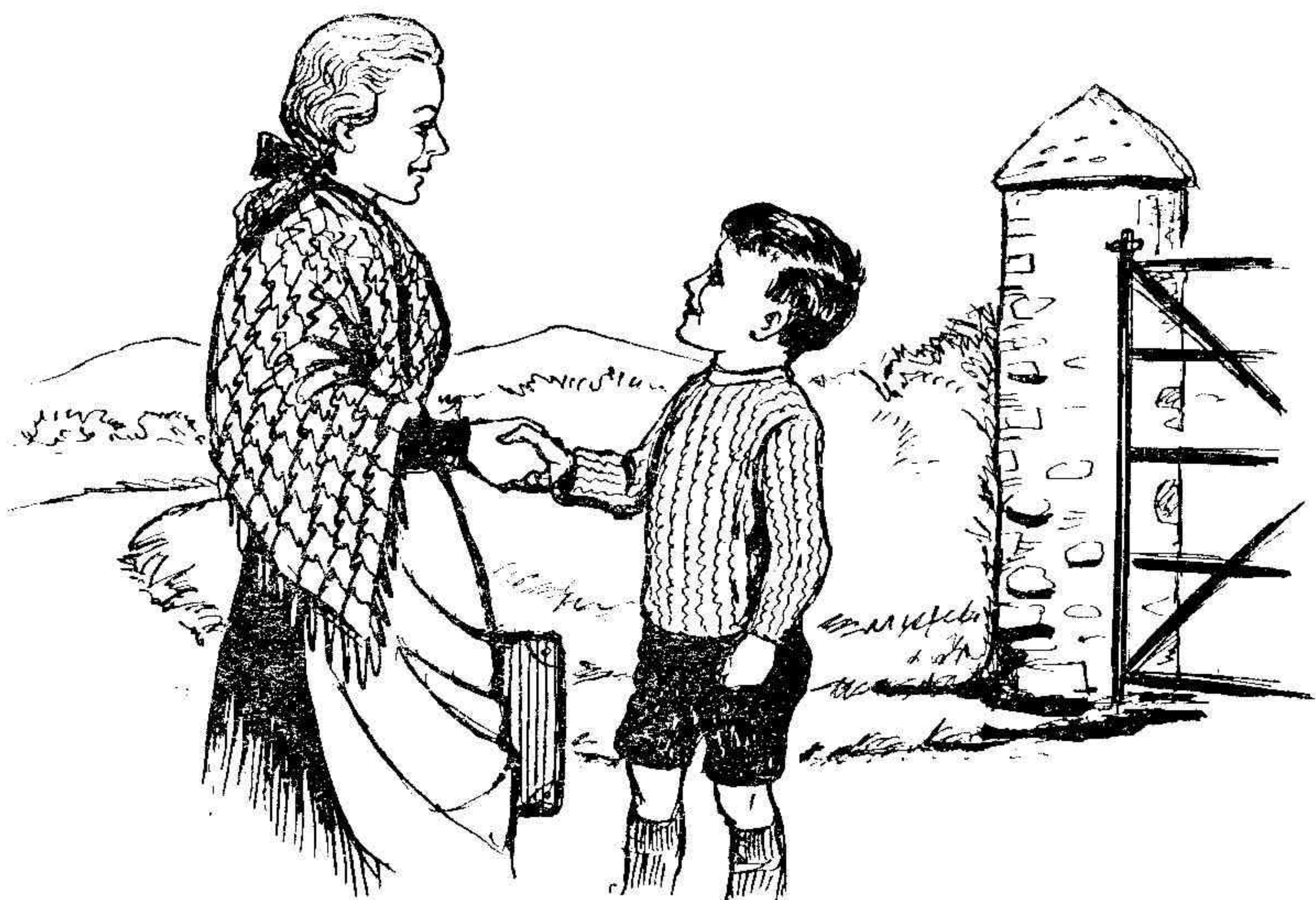
buairéamh inntinne

An tráthnóna a bhí an cailín ag imeáct, cuaisg sí fadó le Máicín, agus o'innis do go raib sí ag fásáil na háite.

B'fearr léi gan a beic aici le hinsint do go raib sí ag imeáct, nó bhí fíos aici go mbeaó sé uaigneac ina diaib. Ac bhí fíos aici fosta go mbeaó sé dá uair níos measa dá n-imíob sí i nghan fíos do.

“A Máicín, tá mise ag dul a bainc an baile amac. Ní tís liom féin agus leis an máistreás a teáct le céile ar cor ar bit, agus níor maic liom imeáct gan slán a fásáil agat.

“Níl ort anois ac mí eile go mbí tú féin ag dul cun an baile, agus ní beib an mí sin i bfad ag dul tairt. Ná bíob eagla ort. Déanfaib tú fear maic go fóill. Slán agus beannaáct agat, a Máicín.”

“Coimrí an Rí ort, agus go squire Dia an t-ádh ort.”

Ní raibí Maicín ábalta ní ba mó a rá. Suiḡ sé síos ar éloic, érom a éeann, agus tosnaíḡ a éaoineadh. Ach nár beaḡ an t-íontas!

Ní beadh tuine ar bith anois le ceapaire a tabairt dó. Ní beadh tuine ar bith anois le huisce bog a tabairt cuige lena cosa agus a lámha a ní teacht na hoíce.

A agus an cúro ba measa den iomlán— agus baineadh osna as a cróí óḡ—ní beadh tuine ar bith le labairt go cineálta leis anois.

UAIGHNEAS

Níorb éada tó ina shuí ar an éileic, nuair a éuala sé a máistreás as scairtigh leis beic ar siúl a luí com gasta agus a tiocfaid leis.

O'éirigh Maicín beas, agus bain an scioiból amach, agus tosnaigh sé a éadinead arís.

Ac nár beas an t-iontas! Bí a cosa nimneac, bí a lámha nimneac. Bí sé uaighneac agus ní tiocfaid leis a déanam amach cad cuige a raib seisean fé pian, gan duine, gan caraid, gan cúram, gan sócúil, fásca mar bí sé.

Le sin, síl sé gur mothaigh sé tormán ar a cúl. O'amarc sé tairt. Ní fada sé cad é rinne an tormán, ac tuigh sé fé n'ear an éros a bí ar an balla.

Síos ar a dá glúin leis ar an bomaite

ós coinne na croise. Cuir sé a óá láim
beaḡa le céile aḡus tós a aḡaíò in airde.

“A Óia, a don míc Muire, tá fíos aḡam
anois i nÓiaíò amarc ar an crais nár
cóir dom caoineadò, má bí pian féin orm
aḡus uaiḡneas aḡus ḡan duine ar bit le
laḡairt ḡo cineálta liom.

“Tá fíos aḡam anois nac bfuil Tú ac
mar maite liom féin. Nó de réir mar is
mó a tíoḡas pian aḡus trioblóio aḡus
leatrom ormsa, tá fíos aḡam ḡur
amlaíò is ḡiorra mo seál ar an saol seo.

“Aḡus, a Óia, níl dúil ar bit aḡam san
tsaol seo. b’fearr liom i b’fao a beit
tuas aḡatsa aḡus aḡ mo mámaí. Aḡus
ní laḡairtíò mé ar pian, ar uaiḡneas ná
ar beit fásḡta liom féin.

“Tá náire aḡus leisce aḡus buaiream
orm anois, a Óia, conas caoineadò, ac ḡo
brác arís ní óéanḡaíò mé é.

“Amarc an méio a o’fulaing Tusa i
b’faras ar fulaing mise. Bí Tú san
ḡarraí leat féin ar an uaiḡneas aḡus
ḡan duine ar bit le laḡairt leat ar oóig
ar bit.

“Táinig ualach mór na bpeacaí Ort a bain allas na fóla as Do Corp. Agus cao cúige a mbeinnse as caint fé uaisneas, nó ar san duine ar biú a beic asam le labairt go caomniúil liom, nó fé masla!

“Baineas Dóir Do cúro ceirteac, ceanglaas don píolóir Tú agus bíodas as saobail Ort le sciúirsí go dtí naé raib don ball slán i Do Corp, agus go raib an talam dearg le Do cúro fóla.

“Cao cúige a mbeinnse as caint ar poll ar bonn mo coise, nó ar leabab a beic ó bárr mo ordóige móire, nó ar mo méara a beic gearrta!

“Cuireas an coróin spíona ar Do cionn agus greadaas isteaé na dealga fad agus tiocfas leo dúl, agus ní táinig a óat riam ar mo cionnsa.

“B'éigean Duit an cros mór trom a iompar suas go barr choic; cros a bí com trom sin sur gearr sí Do guala, agus sur tit Tú trí huairé fúit, agus ní raib fiaéa ormsa ruo trom mar sin a iompar riam.

“Ac, a Ōia, nār miltteanaċ an ruo a rinne siao leat i nōiaio sin uile so léir a fuilstin, agus an cros a tabairt so barr an cnoic nuair a cuir siao i bfastó tú ar an crosis le tairgní, agus o’pás croċta uirtí tú so bfuair tú bás.

“A Ōia, oá mbeinnse i mo fear mór agus mé ansin an lá bí siao oá oéanaim sin leat, ní ligfinn doib. b’fearr liom iao á oéanaim liom féin ná leatsa.

“Ac, a Ōia, rinne mé dearmad, b’ iao na peacaí a ba ciontaċ lenar fulaing tú. agus, a Ōia, a Ōia, so deo nó so brác ní oéanfaio mise peacaó.”

O’éirig maicín óna glúna, bain de a cuio éadaiġ agus cuaiġ a luí. Bí iontas air an sólás a bí ina croí anois, agus ní raib sé ábalta smaoineam cao é ba ábar doó ; ac a fad agus bí sé as smaoineam tit sé ina coolaó.

BÍ AN TEAC FUAR POLLAM

Bí cumha a sháit ar máicín ar tráchnóna a d'imiḡ an cailín aimsire. Ac níor cuir sin tar a cōulaḡ é an oíce sin nō bí sé marb tuirseac aḡ ḡabáil a luí dō.

D'éirigh sé ḡo luac maidin lá arna bárac, mar ba ḡnāc, agus nuair a bí sé réirō aḡus a urnaithe ráite aḡe, cuairḡ sé isteaḡ cun an tí lena bricfeasta a fáil.

Nuair a cuairḡ sé isteaḡ cun an tí, dar leis ḡo raib an teac fuar pollam ó tarla nac raib an cailín aimsire ann. Níor cait sé i bḡad lena bricfeasta.

Ní raib sé d'fíacā ar an máistreás iarrairō air deifre a d'éanam lena bricfeasta an maidin sin. Bí sé féin aḡ cur deifre air féin. B'fearr leis a beic amuigh.

Nuair a bí sé réirō lena bricfeasta, cuairḡ sé amac cun an boitigh. Scaoil sé amac an t-eallac, agus ainm aḡe ar ḡac ceann acu.

O'imiš an t-eallac leo síos roime an bealac mór fad le páirc na heiteannaí. Tóš sé an maide den bearna agus liš sé isteać cun na páirce iad.

Nuair a bí siad as gabáil isteać ar an bearna, tús an bó buí iarraio lena haóaire ar Siucaí.

Bašair Maicín an tslat uirtí, agus tús sé le fios di go mbeo daor uirtí dá mbuaileo sí an samain.

Cráit an bó buí a ceann nuair a bašair Maicín uirtí, agus ansin tosnaiš sí o'ingilt.

Cráit Siucaí a ceann posta agus o'imiš sé ina rit ar cosa in aird e ar fuo na páirce.

Seasaish Maicín tamall beas as amarc ar an rása a bí i Siucaí sul ar cuir sé an maide trasna na bearna arís.

SEANDUINE NA FÉASÓIGE RUA

Nuair a bhí Maicín ag tiomáint an eallais
cun na páirce ní raib sé ag amarc tar a
gualainn. Ní fada sé an seandúine mór a
bhí comair a beic ins na sála aige.

Bhí féasóg fada rua ar an tseandúine
agus mála ar a droim. Ní raib a deire
air. Seasais sé i lár an bealais móir
nuair a táinig sé fao le páirce na
heiteannaí. Bhí sé ag amarc ar Siucaí.

Nuair a cuir Maicín an maide ar an
bearna, tuig sé a aghaid ar an bealaic mór.
Com luath agus tuig sé a aghaid ar an
bealaic mór baineadh cliseadh as.

Seasais sé in áit na mbonn agus a croí
ag preabaidis. Bhí aicne aige ar an tsean-
úine. Agus ó rinne sé postú, ní fada
sé don tseandúine eile a raib aicne aige
air sa baile ac é.

Dar leis an tseandúine go raib Maicín
ag stánadh air. Bóg sé anonn go dtí an

ταοῦ ἑαυτοῦ τοῦ μεγάλου. Ἦν δὲ τὸν
μέγα σταννὸν ἀνὰ ὁδόν.

Ἦν δὲ τὸν μέγα, ἀλλὰ ἦν δὲ
ταοῦ τὸν νῦν τοῦ μεγάλου τοῦ
σταννὸν ἀνὰ ὁδόν.

“Ὁ μέγα ἀνὰ ὁδόν,” ἀνὰ τὸν
μέγα, “ἀνὰ τὸν μέγα τὸν μέγα
μεγαλὸν τὸν μέγα ἀνὰ ὁδόν.”

“Ὁ μέγα ἀνὰ ὁδόν,” ἀνὰ τὸν μέγα.

“Ὁ μέγα ἀνὰ ὁδόν τὸν μέγα?” ἀνὰ τὸν
μεγαλὸν.

“Níl,” arsa Maicín, agus cuais sé anonn agus suis sé le taoib an tsean-
duine.

“Is tú an céad duine a táinig agus a
suis le mo taoib le blianta móra fada,”
arsa an sean-duine i nglór íseal cumac,
“ac bí lá ann agus bí daoine go leor a
suirfeadh le mo taoib.”

Síl Maicín gur cuala sé scairt: d’éirigh
sé de léim ina seasamh: d’amarc sé suas
bealaic an tí, ac ní fada sé don duine ag
scairtigh air.

“Tá eagla ort roimam,” arsa an sean-
duine nuair a conaic sé an léim a tug
Maicín ina seasamh.

Suis Maicín síos le taoib an tsean-duine
arís.

“Ná bíodh eagla ort roimamsa,” arsa an
sean-duine.

“Níl eagla ar bith ormsa suí le do
taoib,” arsa Maicín. “Conaic mé tú
fíche uair ar an baile seo againne.
Conaic mé tú sa teac seo againn féin sa
baile.”

“Bíonn eagla ar cuí de na gasúraí

ROIÑ AN BÁCÁC RUA,” ARSA AN SEANDUINE.

“NÍOR CÓIR DUIT AN T-AINM SIN A TABAIRT ORT FÉIN,” ARSA MAICÍN. “AGUS AR SCOR AR BIT, CUALA MÉ SA BAILE NAĆ RAIÖ SÉ INDEANTA AS DONDUINE BÁCÁC A TABAIRT AR AN TÉ A RAIÖ SÉ O’FIAĆA AIR A BEIT AS ŠABÁIL TART AS CRUINNÍÚ A CÖDÁC.”

“CÁ BPUIL DO BAIlesa?” ARSA AN SEANDUINE.

O’innis MAICÍN DO CÁ RAIÖ A BAILE.

“AGUS CAO É TUŠ ANSEO TÚ?” ARSA AN SEANDUINE.

“TÁ MÉ AR POSTÚ SA TEAC SIN TUAS,” ARSA MAICÍN.

“TUŠ MÉ FÉ NDEAR, NUAIR A BÍ SÉ AS ŠABÁIL Ó ŠOLAS ARÉIR ŠO RAIÖ CRUAC ÖEAS FÉIR AR CÚL AN TÍ SIN,” ARSA AN SEANDUINE AGUS RINNE SÉ LEAFÓŠ ŠÁIRE.

“AN RAIÖ TUSA AR POSTÚ NUAIR A BÍ TÚ BEAS?” ARSA MAICÍN.

“NÍ RAIÖ,” ARSA AN SEANDUINE. “NÍ RAIÖ SÉ O’FIAĆA ORM A ŠABÁIL AR POSTÚ. ACÖ ÖÁ MBÍÖÖ SÉ O’FIAĆA ORM A ŠABÁIL AR POSTÚ, NÍ ÖÓICE ŠO MBEÖÖ MÁLA NA HIOSCAIÖE AGUS MÁLA NA HASCAILLE ORM INNIU.”

“An bfuil sé i bparó ó bí tú ar an baile seo aghainne?” arsa Maicín.

“Is fada an lá ó bí mé ansin,” arsa an seanúine. “Ach tá mé ar mo bealaic siar ansin anois. Agus nuair a béas mé tiar, ní beiró fear ar mo ceirteac as éirí dom ar maidin.

Le sin cuala an beirt acu an scairteac.

“Tá an máistreás as scairtiú orm,” arsa Maicín. I bpreabao na súl bí sé ar a bonnái.

D’imigh sé ar a teann rása as tarrainis suas ar an teac, agus é as smaoineamh gur méanair dó dá mbíod sé as sabáil siar leis an tseanúine.

oíce šamha

An oíce a gheall Maicín do Ōia nađ scaoineadō sé go bráđ arís rinne sé rún daingean nađ scaoineadō, agus cuir sé lena rún.

Ac mar sin féin, cuir sé cruaidō air oíce amáin, fé tuairim trí seachtainí ina ōiaidō sin, cúl a coineáil ar na deora.

Ba í Oíce Šamha a bí ann an oíce sin, agus dá scaoineadō sé féin, bí a síocair sin aige.

Bí sé i nŋiaidō a beit̃ as toḡadō preátaí as béal na spáirde i rit̃ an lae. Conactas dó nár moḡais̃ sé lá riam̃ bí com̃ fuar leis an lá a bí ann.

Bí a cuird̃ fiacal as greadadō ar a céile agus é as tarrainḡ ar an teac̃ le druoid̃ na hoíce. Bí a ōroid̃ nimneac̃ agus bí a méara nimneac̃. Com̃ luac̃ agus bain sé an teac̃ amac̃, b'eigean dó tosnú agus cliaḃ preátaí a ní.

Nuair a bhí sin déanta aige, ní hé amháin go raib ionglac ins na méara aige, ac ní raib moctú iontu ar cor ar bit. Níorb iontas sin nó bhí cár siocáin ar an uisce arb éigean dó na preátaí a ní ann.

Nuair a bhí na preátaí nite aige, tug sé aghaid ar an teac ar lorg a shupéara.

Bhí sé ag smaoineamh san am céanna dá mbíod sé sa baile an oíche sin go mbead brúitín agus im le fáil aige ag gabáil ó solas dó, agus tae agus aran geal in am luí.

Nuair a cuais sé isteach cun an tí seasais sé ag an cionn iocaraic den tábla mar ba ghnátaic. Bhí an máistreás comair a beit as a céill leis an déiread.

Bhí an máistir a rá léi gur b iomaí uair le leabhláin a d'iarra sé uirtí a gabáil cuis an fiacloir. "Ní lú orm an sneacta dearg san earrac ná bean bearnaic," ar sise, agus ansin tug sí an bracán agus babal bláice do Maicín.

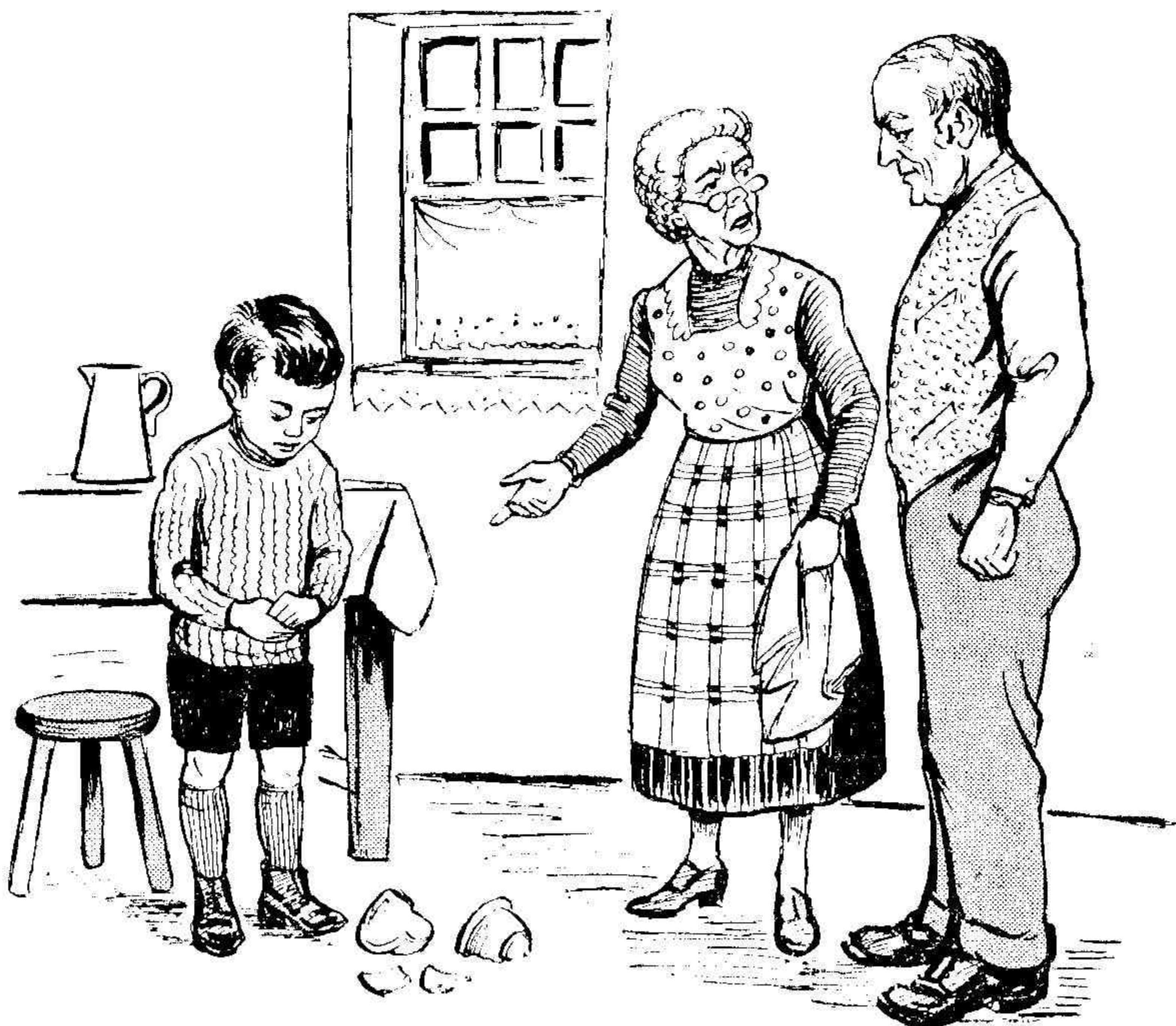
Suis Maicín ar stól beas agus rinne sé a shupéar. Nuair a bhí a shupéar déanta aige, d'éirís sé agus tug sé iarraid an

baðal a cur ar an tábla.

Ac bí sliopač ar na méara aise, agus éit an baðal ar an urlár agus rinnead smionašar de.

“A sliopačáin boict,” arsa an máistreás,
“an bfeiceann tú cad é tá déanta ašat anois!”

“Ní raib neart aš an šarsún air,” arsa an máistir.

“Bá cóir dó neart a beic aige air,” arsa an máistreás, “bris sé babal eile an oíche fé dheireadh ar an dóig céanna. Beir sé ina sliopaacán lena solas, mara labra duine éigin leis.

“Ac caitfir sé gurb í sin an tógáil a fuair sé. Níl fíos aham cad é an sórt mátar atá aige ar cor ar bit. Tá mbínnse i mo máthair aige, ní beadh sé mar atá sé.”

“Bí Mamáí deas aghamsa,” arsa Maicín, á freagairt, agus crith ar a glór. “Ní raib Mamáí ar bit com maith léi. Ac is fada an lá ó fuair sí bás.”

“Ní raib a fíos aham go raib do máthair marb,” arsa an máistreás. “Tá mé sa cruith sin le deireadh nac mbíonn a fíos aham cad é bím a rá ná cad é bím a déanamh.”

“Imigh leat amac a luí anois mar beadh garsún maith ann,” arsa an máistir.

SAN SCIOBÓL

Cuairg Maicín amach cun an sciobóil agus é brúite. Bí sé com dorca sin taob istig den scioból nuair a thuit sé an doras nár léir dó an fuinneóg féin. Siúil sé le taob an balla a fad lena leaba.

Suirg sé ar colb na leapa agus brúig sé a táb thorn isteach ina cuio súl ar eagla go dtiocfaid na deora leis.

Bí a fíos aige gur geall sé do Óia naé scaoineadh sé go bráic arís. Agus ní ligfeadh sé dó féin caoineadh. Ac bí an ruo adúirt an máistreás leis as goilliúint air go dtí an croí.

Ba cuma leis féin ruo adúirt sí fé ttaob dó féin i taca le holc, “Ac cad cuige ar dúirt sí naé raib Maimá maic asamsa?” ar seisean leis féin.

“Mo Maimáisa naé raib tuine ar bit com deas léi: mo Maimáisa naé raib tuine ar bit com maic léi: mo Maimáisa

na c' rai b' duine ar b' cósúil léi. A Maimaí, abair le Dia gur maic' liom a b'eic' tuas a gatsa."

Ní rai b' Maicín i b'pá d' ina shuí ar c'olb' na leapa, nuair a smaoini g' sé ar an c'rois b'is a b'í croc'ta ós cionn na leapa.

A gus ní luaite a smaoini g' ná c'uaig' sé ar a g'lún a gus d'úirt sé a c'uid urnaite. Níor d'úirt sé a c'uid urnaite riam' ní ba d'úra c'taí ná mar a d'úirt sé an oíce sin.

Nuair a d'éirig' sé óna g'lún mo c'taig' sé an máistir a g an d'oras. T'áinig an máistir istea c', a gus las sé an c'oinneal a b'í leis. "Ní d'eac'air' tú a luí go fóill?" ar seisean le Maicín, a gus d'fág' sé an c'oinneal ar seanbocsa a b'í i lár an urláir.

"Tá mé a g g'abáil a luí anois," arsa Maicín. Le sin t'áinig an máistrea s' istea c' a gus ba b'al tae a gus ceapaire mór léi.

"Seo d'uit," ar sise le Maicín, "ní rai b' a f'ios a gam go rai b' do má c'tair mar b'. Tá lea n' bea g' a gam féin, a gus níor maic' liom go b'fág'taí gan má c'tair é."

C'uaig' sí féin a gus an máistir ama c'

ansin. Nuair a bí an máistir ag druio an dorais ina oídiú, d'iarr sé ar Máicín an solas a cur as sul a dtéad sé a luí.

D'it Máicín an ceapaire agus d'ól sé an tae. Cuir sé an solas as ansin, agus cuais sé a luí.

Cuir sé an t-éadac tairt air féin. Moctais sé é féin deas te. Bí blas deas ina béal i n-oídiú an ceapaire a ite agus an tae milis a ól. Síin sé é féin.

“Ní raib a fíos aici go raib mo mámaí marb,” ar seisean leis féin, “mo mámaí deas! mo mámaí deas! mo mámaí . . .” agus le sin bí Máicín ina coitad.

AS SABBÁIL cun Aifrinne

Ligeaö an máistreás Maicín amac cun Aifrinne sac dara Domnac. Bí fé tuairim ceitre míle le siúl aise go Teac an Pobail, ac ní factas dó riam an bealac a beic faöa. An Domnac a bioö sé AS SABBÁIL cun Aifrinne bioö a croí lán lúcháire.

Nuair a bioö sé AS FÁSÁIL an tí, o'iarraö an máistreás air a beic ar siúl leis cun Aifrinne com sasta agus tiocfaö leis ar easla go mbeaö sé mall.

Ansin o'iarraö sí air san an lá a cháiteam ar an bealac AS filleaö dó, nó go raib an t-eallac le cur amac aise.

Ní dearna Maicín moil riam ar a bealac AS SABBÁIL cun Aifrinne.

Bioö deifir air AS tarrainis ar Teac an Pobail, agus ar an ábhar sin ba minice ar sodar é ná AS siúl ar a suaimneas.

Ní raib sé ariam mall AS an Aifreann, agus b'annam nac mbioö sé i oTeac an

Ĵobail ar an ċuġ ba luaithe den Ĵobail.

Ba ġinġ a smaoiniš ġaicġn ŷur ġéanair tó, tǎ liŷeǎt an ġáistreǎs tó a ŷabáil ċun Aifrin ŷac don Domnac. Ba aŷe bġ an tũil san Aifreann.

Lena ċois sin bġ Teac an Ĵobail cosũil ar ŷac don tóiš leis an Teac Ĵobail a bġ sa bǎile.

Bġ altóir ġór aŷus tǎ altóir beaŷa ann. Bġ Turas na ŷCros ann, aŷus bġ na pictiũirġ céanna ann ŷosta a bġ sa Teac Ĵobail a bġ sa bǎile.

Ċonactas do ġaicġn nac raiġ áit ar biġ incurta le Teac an Ĵobail. Nġ bġot ċuġa nǎ uaiŷneas aŷ tǎanain buarta tó ŷad aŷus bġot sé ann ac oiread aŷus tǎ mbead sé sa bǎile.

Ac nuair a bġot sé aŷ pilleadũ ón Aifreann bġot a ċroġ íseal ŷo leor. Bġot a ŷios aŷe ŷo raiġ coicġos ġór ŷada roġme sul a liŷtġ ċun Aifrin arġs é.

Nġ bġot sodar ar biġ leis ar a bealac aŷ pilleadũ ón Aifreann tó, ac mar sin ŷġin b'ŷada óna ċroġ moill a tǎanain.

AS pilleaò òó

Ní òeárna Maicín moill riam AS pilleaò òó ón Aifreann ac Domnac amáin. Nuair a o'pás sé Teac an Pobaíl an lá sin, ní raib lã rúin aige moill a òéanaim ac oiread le Domnac ar bit eile.

Níor seasaig sé o'éisteadt leis na daoine a bí ina seasaím ina gcloighní AS caint taob amuig de Teac an Pobaíl.

Níor seasaig ; siúil sé leis féin agus é AS cur iontais air cad éuise ar iarr an sahart ortu uile gan ruò ar bit a òéanaim an lá sin a tarraingeoò míclú ar a screideam.

B'iontaic leis go n'òeanaíò don duine acu ruò ar bit a tarraingeoò míclú ar a screideam.

Bí sé cinnte gurò fearr leis féin bás a fáil ná ruò ar bit a òéanaim a tarraingeoò míclú coíce ar a creideam.

Ní raib daò le ceatúrú míle siúlca

AS Maicín, agus an caint a rinne an
sagart as riù prìo a cionn ar fad, nuair
a conaic sé slua fear as tarrainn air.
Seasaidh sé.

Nuair a tàinig siad comhgarach do, thug
sé fè nòear so raib a màistair fèin ar
tosach an tslo agus droma mòr leis. Thug
sé fè nòear posta an t-éide deas a bì ar
cuid de na fìr.

Sul a tàinig siad fad leis cor siad
sìos crosbealach a bì ann. Le sin tosnaidh

Δ ἡ μάλιστα Δ ἡ γρηγορά Δ ἡ δρομά ἡ μόιρ,
 ἄγυς ἑοσθαίς κύϊσεαρ νό σεισεαρ εἰλε Δ
 ὅι ἡς ἡα σάλα αἶγε Δ ἡεἰνῆμ ἄρ ἡίθεογΔ.

Ὅι πορτ ὅεας ἄ ἡεἰνῆμ ἄγ λυέτ ἡα
 ὅἡίθεογ. Ἐυαλα σέ ἡ ἡ πορτ ἑάῃῃα ἡίλε
 ὕαἡρ σα ὅαἡλε ἡἡ ἡά ἡοῃταἡς Δ ἑῡρ ἡἡἡ.

Ἀέ ἡυαἡρ Δ ἑυαλα σέ ἑ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ
 λυέτ ἡα ὅἡίθεογ ἄρ ἡ ἡ ἡἡἡ, ἑοἡαέτας ὅό
 ἡἡἡ ἑυαλα σέ ἡἡἡ πορτ ἡἡ ὅα ὅἡἡἡ
 ἡἡ ἑ.

Ὅι ὅἡἡ αἶγε σα ἑεοἡ, ἄγυς ἑόγ ἡ ἡ πορτ
 ἡἡ Δ ἑροί. Ὅἡἡ ἡἡς ἡἡἡ ἡοἡἡἡ ὅό,
 ὅἡ ὅταγἡἡ ἡἡς ἡ ἡ ἡἡἡἡἡ Δ ἑἡἡἡἡ
 ἄγ ἑἡἡἡἡ ἡ λυέτ ἡα ὅἡίθεογ.

101R DÁ COMAIRLE

SEASAIG MAICÍN IN ÁIT NA MBONN SUR
COR AN PEAR DEIREANNAÍ DE NA FÍR SÍOS
UAIB AN CROSBÉALAÍ.

BA MAIT LEIS A BEIT LEO GIOTA FÉIN SÍOS
AN RÓD AG ÉISTEACHT LEIS AN CEOL DÁ MBÍO
SIN INDEANTA AIGE. AC BÍ AN T-EALLAÍ LE
CUR AMAÍ AIGE.

SMOINTIG SÉ DÁ DTÉAD SÉ LEO GIOTA DEN
BÉALAÍ AGUS PILLEAD ANSIN FÁ DEIFIR SO
DTIOCPAD LEIS A BEIT ARAIS I DTIG A MÁISTIR
COM LUAT LE DOMNAÍ AR BIT EILE.

BÍ SÉ 101R DÁ COMAIRLE. ANSIN FÉIN
TUIG SÉ FÉ NDEAR SO RAIB SEANUINE INA SUÍ
AR TAOB AN CLÁÍ AG AN CROSBÉALAÍ. BÍ AN
SEANUINE AG CROTAÍ AIR. CUAG SÉ FAD
LEIS AN TSEANUINE.

“BA MAIT LEAT A BEIT I SCUIDEACHTA NA
BPEAR?” ARSA AN SEANUINE LEIS.

“Bá maic liom a beic ag éisteacht le luict na bfrídeas,” arsa Máicín.

“Agus cad cuige naic dtéann tú ina ndiaid?” arsa an seanouine.

“Tá mé ar postú; tá an t-eallac le cur amac agam,” arsa Máicín.

“Cá bfuil tú ar postú?” arsa an seanouine.

O’innis Máicín do.

“Mar sin de,” arsa an seanouine, “tis leat a beic leo cuir den bealac. Tá crosbealac eile fá tuairim leatmíle síos rompu ansin. Lean na fir go dtigse tú go dtí an crosbealac sin.

Ansin tós tusa bealac do láime deise agus ní mótóiró tú go raib tú arais ar an bealac díreach go tis do máistir. Níl dadda le ceatru míle de cor bealaig ann.

“Tá tú lúfar, láidir de garsún deo dois, agus ní heagal duit naic mbíonn tú arais i dtig do máistir com luac agus béas siad ag súil leat.”

Ní raib Máicín idir dá comairle ní ba fuire. O’imig sé leis ina rit síos an ród, agus ní raib i bfaod go raib sé imeasc na bpear.

Níorb' fada ina dhiaid sin go dtí go raib sé ins na sála as luict na bfríoeos. Le sin tionsaigh siad sin ar port eile.

Cuala sé an port sin go minic fosta sa baile. Dar leis go raib sé ní ba binne ná an céad port, má bí a dhá ann.

Níor éirigh sé tuirseac den port sin, ainneoin go raib luict na bfríoeos as gabáil de ar feadh fada go leor.

Dá mbíod siad a fad eile as gabáil de, ní beadh sé tuirseac as éisteacht leo. Bí dearmad déanta aige gur ar an lágán a bí sé.

Bí dearmad déanta aige go raib sé ar

postú. Bí dearmad déanta aise go raib
an t-eallaic le cur amac aise. Ní raib
ina éionn ac an ceol.

Nuair a táinig na fir go dtí páirc mór
bán a bí le taobh an bealaig móir, stadad
den ceol ior droma mór agus uile.

Cor siad isteach ar geata na páirce.
Nuair a bí a ndeiread istig bí an páirc
comhair a beic lán fear.

Seadaig Maicín i leataobh as amarc orthu
go raib an t-iomlán istig sa páirc agus é
as déanam go mbuailfead lucht na bfrídeog
port eile.

Ac níor buail. Le sin smaoinig sé gur
mícho do teac a máistir a baint amac.
Tuig sé do na bonnái é.

Ní raib fíos aise cá fad a bí siúlta aise
leis na fir, ac bí sé as déanam nac mbead
i bfad eile aise le siúl go mbead sé as
an crosbealaic ar trácht an seanouine air.

Bí sodar gear leis. Bí sé as cur an
bealaig tairis go gasta agus é as súil
gac don neomat go bfeicfead sé an cros-
bealaic. Ac ní raib crosbealaic de cineál
ar bit le feiceáil aise.

Smaoinis sé ansin go scaitfeadh sé sur
 fás sé an crosbealaic ina d'iaidh gan á
 tadbairt fé n'ear nuair a bí sé i scuideacta
 na b'ear.

O'amarc sé ina d'iaidh. Tiofadh leis na
 fir a feiceáil sa páirc ac bí siad i b'ad
 uaidh.

MAICÍN AR SEACRÁN

Íll Maicín an méir a bí ina corp. Níor amarc sé ar daoibh ná ar daoibh eile de, le méir a deire.

Níor amarc sé isteach go fiú sa cuibreann a raibh na fear ann nuair a bí sé ag sabáil tairt leis, ainneoin gur cuála sé greadao millteannaic bas. Níorbh fada ina diaibh sin go dtáinig sé fad le crosbealaic.

Bí sé ag déanamh gurb é sin an crosbealaic ar tráic an sean-ouine air.

Ac ní beaibh níos mó le déanamh aise le crosbealaic. Bí eagla air, dá mbeaibh, go raibh sé ar seacrán arís. Lean sé den bealaic a raibh sé air go dtáinig sé arís go dtí an áit ar casaibh an sean-ouine air.

Ní tuig sé airibh cé acu raibh an sean-ouine ansin riic an ama nó naic raibh. Bí an-deir air. Bí lúic air go raibh sé ar an bealaic díreac arís a raibh eolas aise air.

Ba ann a bí an lá te. Bí an t-allas as gabáil isteach ins na súile ar Maicín. Bí tairt air, ach má bí féin ní dea-daigh sé ar lorg deoic uisce.

Nuair naic raib sé ar sodar bí sé ina rit ar teann a oicill. Bí malaí anseo agus ísteacht ansiú naic otuigh sé fé dea-ariam go oí sin.

Sa deireadh táinig sé ar amarc an tí. Leis an rás a rinne sé bí sé as déanam go mb'féidir naic raib sé mórán ní ba moille ná Domnaic ar bit eile, má bí sé ní ba moille ar cor ar bit.

Mar sin féin, bí an eagla air go raib sé ní ba moille.

Nuair a táinig sé go siall an tí, dar leis gur mothaigh sé an maol mór as búirtigh leis an ocras amuigh sa boiteach. Níor cuirigh sin leis.

Isteach cun an tí leis agus a cuio gruaise ina libín leis an allas.

“Cad é coinneigh tú?” arsa an máistreás leis.

O'innis Maicín an fírinne di.

“An bfaic tú an máistir?” ar sise.

“Cónaíe,” arsa Maicín, “agus bí sé
as greadaó an troma móir.”

“Níl aon fear i dtír Eoin incurta leis
i gcionn an troma móir,” ars sise agus í
mar beaó sí as caint léi féin.

“Suiḡ,” ar sise ansin le Maicín, “so
nóéana mé réir braon tae duit. Nuair
a béas an tae ólta agat, tís leat an
t-eallaó a cur amac.”

Tuḡ sí tae agus ceapaire mór dó. Bí
a sáit iontais air, nó ní tuḡ sí ceapaire
dó ariam roime. Níor bain sé i bfaó
uair an béile beas sin a caitéam.

Cuir sé an t-eallaó amac ansin. Ac i
rit an tráthóna agus ar feaó fada so
leor ina diaíó sin, bíoó sé as cur iontais
air caó cuise a dtuḡ an máistreás an ceap-
aire dó. Ní raib ciall aise don dara lá
Déas de mí na Súil mhuí.

CUN AN BAILÉ ARÍS

O'ÉIRIŠ MAICÍN AR MAIŌIN LÁ ARNA
BÁRAĆ, AḠUS ĆUAIŠ AR AḠAIŌ LENA ĆUIŌ
OIBRE MAR BA ḠNÁĆAĆ.

NÍ LUAIŢE O'ÉIRÍOŌ SÉ ANOIS AR MAIŌIN
NÁ BÍOŌ SÉ AḠ CUNTAS CÁ MÉAŌ LÁ BÍ LE
CUR ISTEAĆ AIḠE, AḠUS CÁ MÉIŌ LÁ BÍ CAITE
AIḠE SAN ÁIT.

AN ĆÉAŌ UAIŢ NUAIR A ĆÁINIḠ SÉ CUN NA
HÁITE, NÍOR MAITĀ LEIS NA LAETE A ĆUNTAS AR
ĀOR AR BITĀ. ŠÍL SÉ ḠO RAIŌ AN T-AM ĀOM
ĤAŌA SIN ROIME NAĆ MBEAŌ SÉ ISTIŠ ḠO
BRÁĆ.

ACĀ ANOIS DE RÉIR MAR BÍ SÉ AḠ TEAĆT
COMḠARAĆ ŌO ŌEIREAŌ A AMA, BÍ SÉ AḠ
COIMEÁŌ NA ḠRÉINE ḠO ḠÉAR AR A BEAĀAĆ
SIAR ḠAĆ LÁ, AḠUS BA MĀNIC BA ĤAŌA LEIS
A BÍOŌ SÍ AḠ ŌÉANAĀ A TURAIŠ TRASNA NA
SPÉIRE.

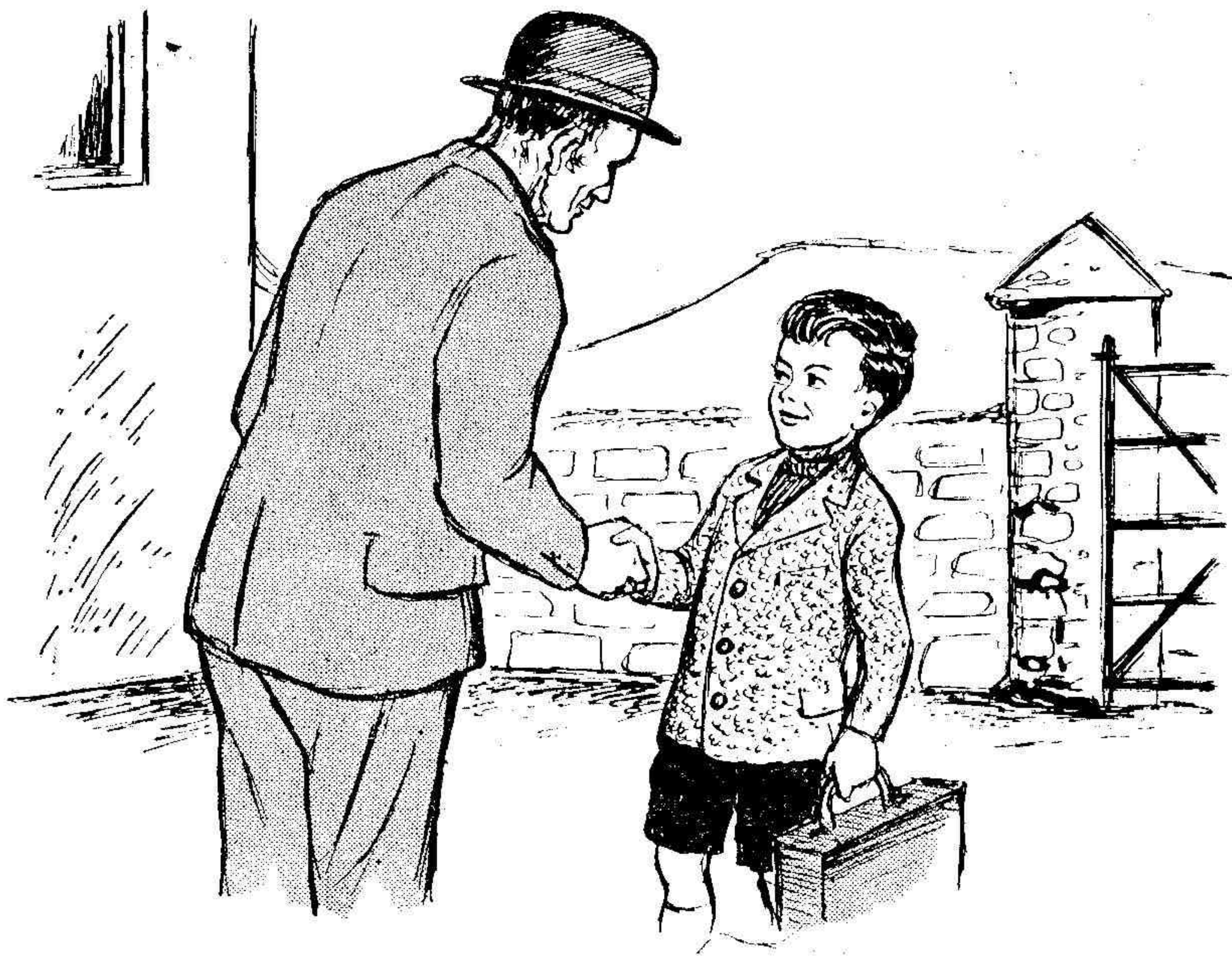
ACĀ ĤÁ ŌEIREAŌ ĀIAR ĀALL ĀÁINIḠ AN OÍCE

deireannaic, agus bí a céad postú istig as Maicín. Bí an céad leatbliain caite aige ar an lagán.

Nuair a cuais Maicín cun an scio bóil an oíce sin, agus nuair cuais sé a luí, bí an oiread sin átais air nac raib sé ábalta codlad.

Aus nuair a o' éirig sé ar maidin, bí an oiread sin lúcaire air nac raib sé ábalta a breicfeasta a caitheam.

An lá roim ré ceannais a máistir péire

úr bróðr dó lena tábairt cun an báile
ac coinnis sé an luac as a tuarastal.

Δέ νάρ cúμα le Μαίκιν. Βί na bróga úra air anois, agus is ar éigin a bí siad ceangailte i gceart air nuair a rinne an máistir scairt isteach cun an tí air.

“Seo é do t-uarastal duit, a Máicín, an
 uelc agus punta agus sé pingne. Cosaín
 na bróga an cúro eile de do t-uarastal,
 an ceatáir agus sé pingne. Tabáir aire
 anois agus ná cail an t-airgead.”

“ní cáillfí, ” arsa Máicín, “ agus so
raibí maith agat. ”

Ní raib níos mó cainte ar tSaoib ar bit,
 agus bog Maicín leis as tarrainn ar an
 tsrait bán.

Níor fán Maicín i bfuad ar an donac,
ac bain an baile amac i scuideacta
garsún eile as an comarsanact a raib
eolas an bealaig aige.

Nuair a fuair Maicín an céad amarc ar an báile, comair a beit sur léim a croí as a cliab le neart a lúcháire.

na sean-éiládaí, na cloí, na díogaraí,
na páirceanna, agus na poill ar ghnátaí

leis cláraí a cur a snám ortu—cuir na háiteacha uile go léir a raib eolas aise ortu doibneas ar a croí.

Lá arna báraic nuair a múscaíl sé ina leaba b'is féin, b'í eagla air ar feadh fada go leor naic raib sé ac as brionglóirí, agus naic raib sé san baile ar cor ar bit.

Ac nuair a cuimil sé na súile go maic, d'aicín sé naic as brionglóirí a b'í sé ac sa baile sa deireadh tal.

Cuairt Maicín cun na scoile ansin ar
reabó an Seimríó. B'éigean dó dul go
bun an ranga, ac sul a dtáinig an
tearraic, bí sé ina sheanáit féin ar tosaic.

Cait Maicín na blianta go raib sé trí
bliana déag roir an lágán agus an scoil,
leatbliain ar an lágán, agus leatbliain
ar an scoil.

Is minic a d'fás crann breá ar talamh
lom. Agus ba é a dálta sin do Maicín
é. Ainneoin go bfuair sé cruatan, d'fás
sé aníos ina garsún breá, é glan, díreach,
agus láidir.

Bí sé ar tosaic a ranga an lá a d'fás
sé an scoil, agus an lá sin, ní raib don
garsún sa pobal dá aois, ná dá bliain ní
ba sine ná é nac dtiocfaid leis a gcreadad
as sórt ar bit lúit-ghaiscíocta, ba cuma
cad é an cleas é.

Ac maidin amáin d'fás Maicín an
báile, ac ní deaca sé cun na scoile an
lá sin.

Níor pill sé cun an báile ariamh ní ba
mó, nó ní raib baile ar bit aige anois.

Cuiread a dtair an lá roim ré san uairt

céanna ar cuireadh a máthair inti, deic
mbliana roimhe sin.

Cuir an máistir agus na comarsana
cuartú air, ach sin a raib acu ar a son.
Ní raib Maicín le fáil ná scolb ná scéala
ina tdaoib.

Is iomaí seanbhean a síl deora i ndiaidh
Maicín, agus is iomaí seanfear adúirt,
“Sura slán dó. Ba breá an t-ábhar fíor é.”